

M
147.889
OSZK

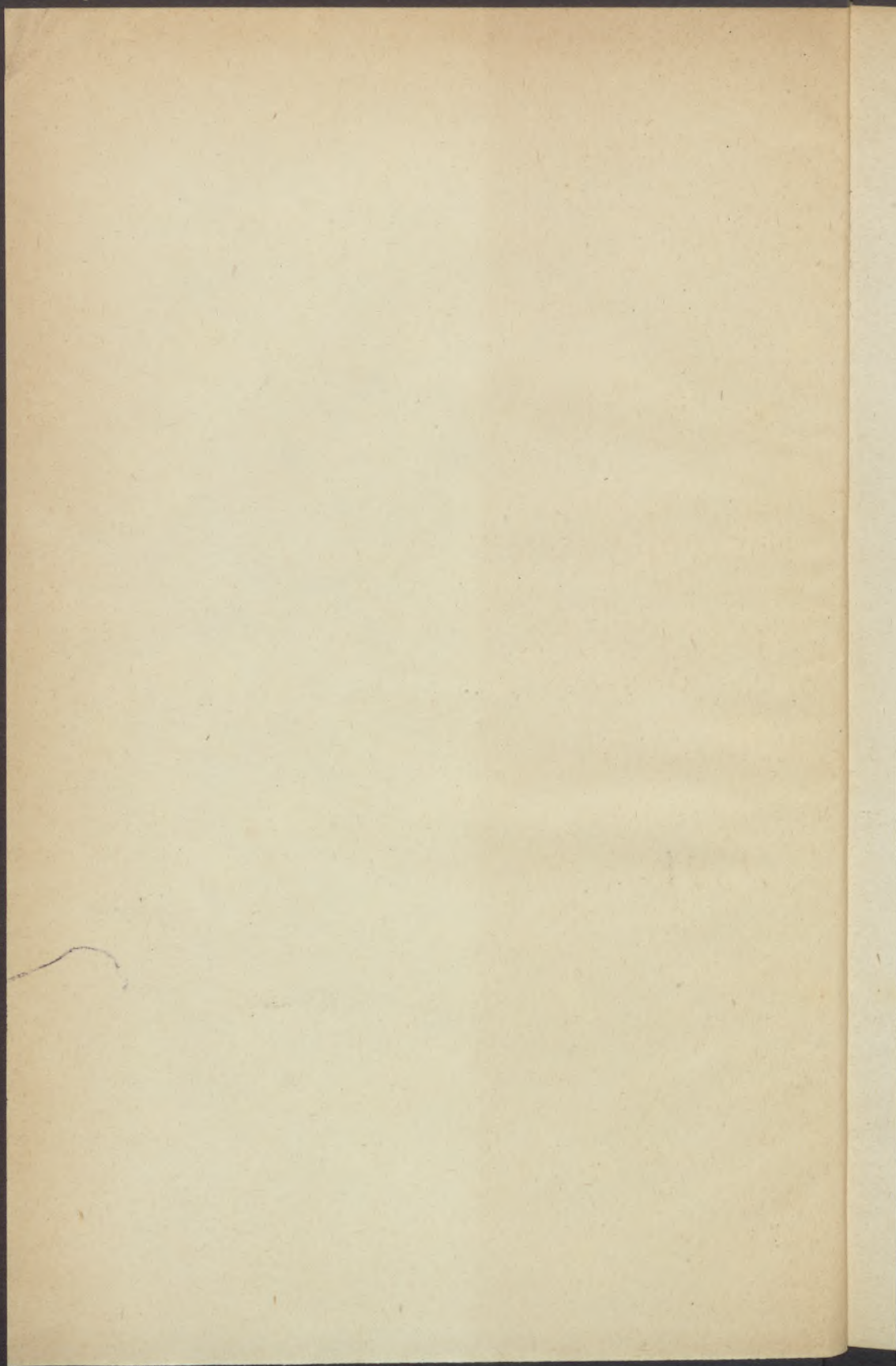
NADÁNYI ZOLTÁN

Gyertek, énekeljünk!

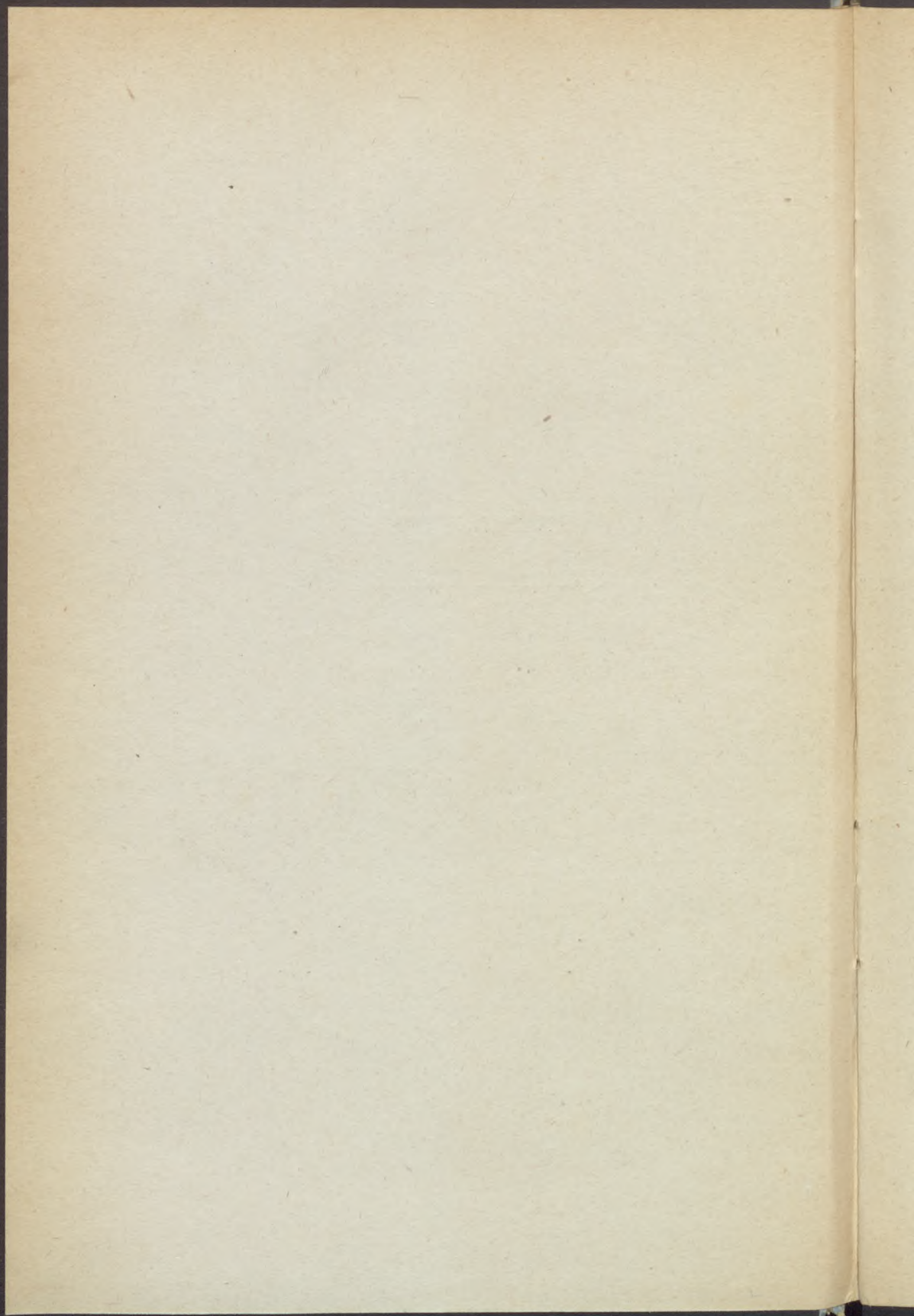

16. —

NADÁNYI ZOLTÁN
GYERTEK, ÉNEKELJÜNK.

NADÁNYI ZOLTÁN

Gyertek, énekeljünk!

VERSEK

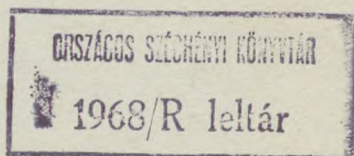

ÚJ IDŐK IRODALMI INTÉZET RT.
(SINGER ÉS WOLFNER)
KIADÁSA, BUDAPEST

Fenntartunk minden jogot.

Copyright by Uj Idők Irodalmi Intézet Rt.
(Singer és Wolfner)
Budapest, 1944.

M147.889

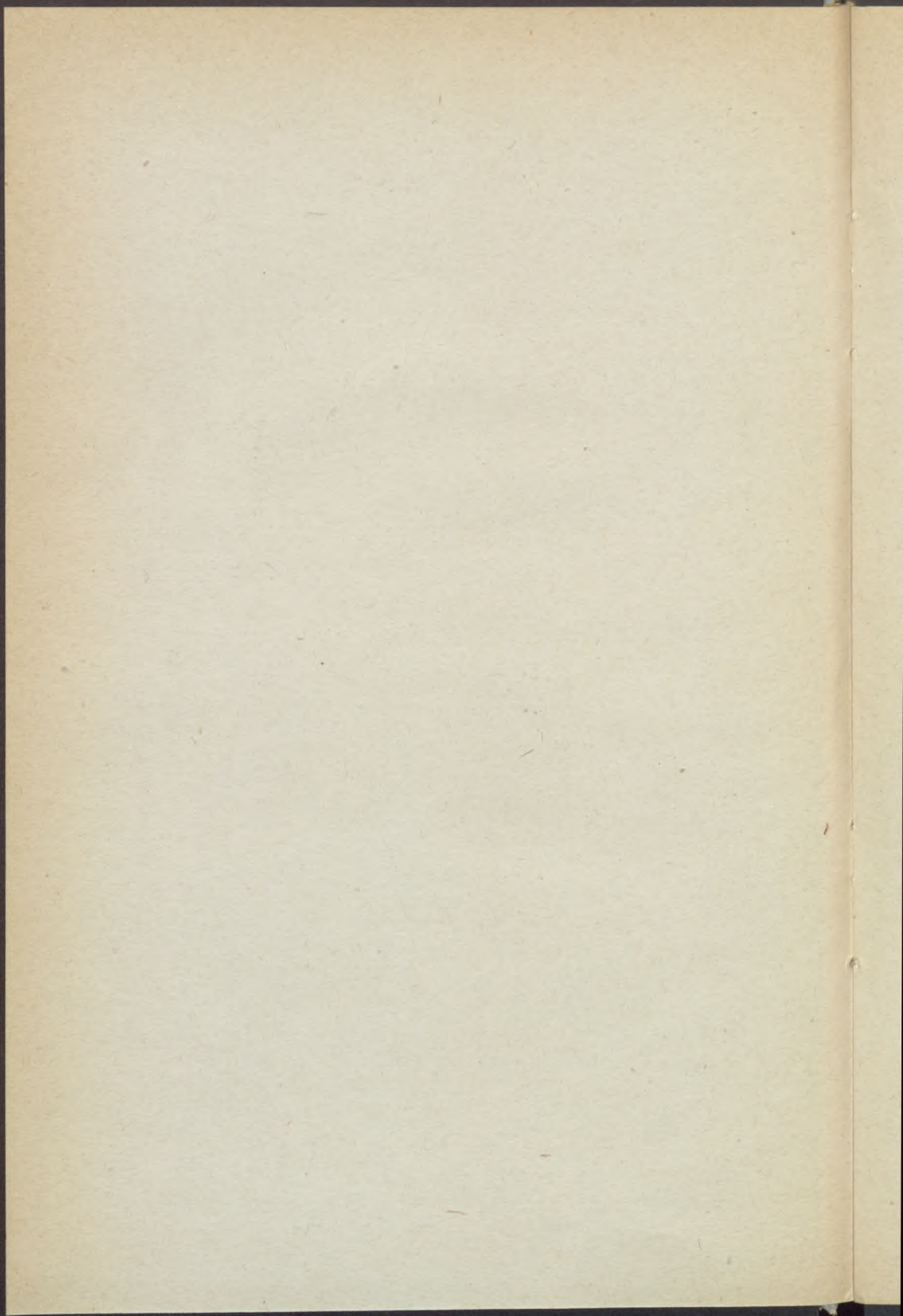

Felelős kiadó: Hampó József igazgató.

Fővárosi Nyomda Rt. Felelős vezető: Duchon János

ÚJ VERSEK

ÉS MOST EGYEDÜL

És most egyedül, egyedül
lebegek itt a Balaton
kellős közepén. Egyedül
és szabadon. És szabadon.

Ott volt a kezed. Ott a csónak
szélén bukkant fel nedvesen.
Tündére a tündéri tónak,
felmosolyogtál kedvesen.

De felhő jött fel alattomban,
a Balaton ráncot vetett.
Megijedtél. Elvetted onnan
a párkányról a kezedet.

Kiúsztál. Eltűntél a sűrű
lombok között. És hallga csak,
hírt hoz a szél: karikagyűrű
az ujjadon, ne várjalak.

Kár volt úgy félned a vihartól,
csak addig vártál volna ott,
míg a vihar hajunkba markol
és fellöki a csónakot.

Ketten fogóztunk volna, ketten,
egymás mellett, küzködve, tíz
körmünkkel, kétségbeesetten,
trikódat is viszi a víz.

Minden villám fölöttünk robban,
ég és víz rajtunk kalapál,
eggyé kalapál, egyre jobban,
hogy mindegy már, élet, halál.

Szép lettél volna villámfénynél,
csapzottan, állva a vihart.
Akkor talán még most is élnél.
Igy véged van. Elnyelt a part.

EZERARCÚ SZERETŐM

Az én szeretőm oly szeszélyes,
ő minden pillanatba más,
de úgy megváltozik az arca,
nincs rajta ismerős vonás.
Megváltozik a szeme színe,
a haja színe, mosolya,
cseréli folyton a nevét is,
ma Erzs, holnap Viola.

Azt mondta, vár, sietek hozzá.
Kapja magát, élém oson,
egész más arccal, más alakban
pillant rám a villamoson.
Leszáll, de ugyanakkor felszáll,
megint, megint átváltozott.
Megüt a teste, mint a labda
és én bűvölten állok ott.

Igy váltja arcát és alakját,
de azért egy és ugyanaz,
csak meg-megújul, mint a hajnal,
mint a virág, mint a tavasz.
Futok utána erre, arra,
jaj, ezerarcú kedvesem,
egyik se az igazi arcod!
én az igazit keresem!

BÚBÁNATOS ÉNEK

Azzal jöttem, hogy megöllek,
éjszaka kicsallak,
szíved alatt a holdfényen
fut egy sötét szallag.

Ki is jöttél, de magadtól,
mihelyt jönni láttál
és a lepled is magától
hullt le holdvilágnál.

Jaj, nem tudlak én megölni,
pedig de jó lenne.
Hogy szúrjak én a szivedbe,
ha én vagyok benne?

Hogy tudnálak én megölni,
ha nem tudsz gyűlölni?
Hogy mernélek megölelni,
ha nem szabad ölni?

NE MONDD NEKEM

Ne mondd nekem, ne mondd nekem,
hogy ezt tegyem, vagy azt tegyem,
mert úgyse, úgyse értem.
Ne kérdezd tőlem ezt, meg azt,
meséidet se mondogasd,
mert úgyse vagyok ébren.

Dehogy tudok hallgatni rád,
sokkalta szebb annál a száz
piros nyíladozása.
Azt nézem, hogy nyitod, csukod,
dehogy tudok, dehogy tudok
gondolni bármi másra.

Mikor már nem vagy itt magad,
csak akkor hallom a szavad,
csak akkor ér agyamhoz,
rejtőzik addig valahol,
de akkor hangra kap, dalol,
csilingel és harangoz.

Ne kérdezz hát, ne magyarázz,
ne ujságold, hogy ég a ház,
hogy árvíz jön sötéten,
nekem csak azt mondd, hogy szeretsz,
csak azt az egy szót, hogy szeretsz,
azt én mingyárt megértem.

ÖSSZEESKÜVÉS

Levetkezett a szép kezéd,
lehullt a kesztyű róla,
forró kezemhez úgy osont
titkos találkozóra.

És összebújtak a kezek
és sugdosódni kezdtek,
hízelkedett az én kezem,
könyörgött a kezednek,

jőjjön el hozzá máskor is,
ne hagyja el, keresse,
ha te nem jössz is, te magad,
szökjék el és szeresse.

BUJDOSÁS

Most itthagylak szépen.
Most el fogok menni,
hogy rád gondolhassak,
ne zavarjon semmi.
Rád gondolni is jó,
nemcsak veled lenni.

Milyen is lehetsz te
az én emlékemben
és milyen erővel
húzol vissza engem,
meg akarom tudni,
azért kell most mennem.

Csak így tudhatom meg,
csak így, tőled messze,
egyedül bolyongva
és magamba veszve,
azt is, hogy milyen vagy,
azt is, hogy szeretsz-e.

VISSZAMEGYEK HOZZÁD

Visszamegyek hozzád, vissza még,
de rég jártam arra, jaj de rég,
felfut-e arcodba még a vér?
piros lesz-e, vagy fehér?

Visszamegyek hozzád, vissza még,
fehér a te arcod, áldjon ég,
piros a szerelem, nem fehér,
ha fehér, semmitse ér.

Visszamegyek hozzád, vissza még,
piros a te arcod, lánggal ég,
ezt akartam látni, semmi mást,
ezt a piros lobbanást!

VÉGE FELÉ

A hangod már halkulva cseng,
egyszer csak elnyeli a csend.

Arcod körül köd gomolyog,
kialszik csillagmosolyod.

Már holnap én vígan kelek,
ma utóljára búsítasz.

Szerettelek, szerettelek!
De holnap az se lesz igaz.

ESENGÉS

Csak egy napom van, addig élek.
Töltsd velem ezt az egy napot.
Egyetlen napodért cserébe
egész életemet kapod.

De vigyázz, egy nap nagy idő ám.
Elég egy elvétett szavad,
otthagylak és a más halottja
leszek és sírnod se szabad.

LOSONCON SZÜLETETT

Losoncon született. Milyen lehet Losonc?

Ó, biztosan van ott egy szép kis sétatér
és benne régi fák. Azok közé osonsz,
onnan leselkedel, mikor ő hazatér.

Jön már a lányserég, van nagy viháncolás,
az a szép szőke ott, az ő. Dehogy is ő.

Ő régen hazament, ő már nem iskolás.

Te se vagy kisdíák. Elmúlt az az idő.

Bizony megkéstem én. Húsz évet késtem én.

Hogy is nem tudtam én hosszú húsz éven át,

hogy ő megszületett Losoncon és enyém

és már szakíthatom szépséges mosolyát?

Anyjának, aki úgy tudott ügyelni rá,

hogy is nem mondtam én forró köszönetet?

Már nem is mondhatok, már meg se hallaná.

Az anyja be se várt, korán elsietett.

Hogy is nem voltam ott, hogy is nem voltam ott,

mikor a szőnyegen először talpra állt,

mikor a zongorán vett első futamot,

mikor hallotta bent suhogni a halált?

Hogy is nem voltam ott, mikor árván maradt?

más fogta akkor is az ő kezét, nem én.

Később is, illatos losonci fák alatt

más fogta a kezét. Bizony, megkéstem én.

Hol jártam azalatt? Mindenfelé talán,

éppen csak arra nem. Hányszor beszólt pedig

a várótermek és éttermek ajtaján

egy hang: „Losonc felé beszállni! negyedik

vágány!” Hogy harsogott, parancsolt az a hang,

többször egymásután! Nem is volt emberé,

a Sors szólongatott így engem, oktalant,

ne menjek másfelé, menjek Losonc felé!

Én meg gyanútlanúl és rettentő bután
kavartam ott tovább a forró levesem,
más állomás felé utaztam azután,
nem jut eszembe már a puszta neve sem.
Most persze kapkodok, de hisz ez rossz vonat!
ez engem félre visz! milyen régóta már!
Mindíg éreztem én, nem érem célomat,
valami baj van itt. Hát persze, én számár!

Hanem most már tudom és nem tévesztem el
és a vonat velem már el nem csavarog,
most már arrafelé megyek, amerre kell,
vonaton és kocsin, ha másképp nem, gyalog.
Húsz év odaveszett, a többit nem adom,
most már ha szökne is, nem veszteném nyomát,
mindíg csak arra jár minden gondolatom,
mindíg Losonc felé, mindíg Losoncon át.

BÚCSÚ VALAKITŐL

Nevedet se fogja tudni,
akié leszel,
pedig annyi szép neved van,
ezer és ezer.
Mit tud arról más? Magad se
tudsz róla talán.
Álnéven fogsz éldegélni
hűs férj oldalán.
Hűs férj oldalán.

Hát a két szép szemedet majd
hogyan szólítja más?
Álszik benne szólíthatatlan
sok szép csillanás.
Szép lesz a te szemed ügyis,
egy hibája csak,
hogyan ezerszer szebb lehetne,
ha nem volna vak.
Ha nem volna vak.

Megvakulva fogsz te járni,
némán, süketen
és úgy fekszel ágyadon majd,
mint a hült tetem,
mert az alvó testedet se
szólítja nevének,
szívedet se, lelkedet se
senki más, csak én.
Senki más, csak én.

KETTESBEN

A csónakban heverésztünk
kettesben, a nap tűzében,
a Balaton közepén.

Szép volt onnan a kilátás,
jobbra is hegy, balra is hegy,
mosolygósak, hamvasak.

Szemközt volt csak igazán szép:
ott az ő bronzragyogású
teste nyúlt el a padon.

De mögöttem volt a legszebb,
az imbolygó csónak orra
éppen arra mutatott.

Arra még csak part se látszott,
összefolyt a víz az éggel,
egyetlen nagy szürke sáv.

Mégis arra volt a legszebb,
megbűvölten néztem arra,
Arra mi volt? Szabad út.

Szabad út a messzeségbe.

BALATONI BALLADA

Valakihez csónakon
jártam én a Balaton
rengeteg vizén.
Nem szabad!
nem szabad!
brekegett a békahad,
de bántam is én.

Délután és délelőtt
hozzá ment és tőle jött
az én csónakom,
nyiltan is,
loppal is,
sokszor sebbel-lobbal is,
más, más útakon.

A Balaton úttalan,
mégis annyi útja van,
keresztútja is,
rendes út
és hamis,
alagút is, még az is
és mind oda visz.

Sűrű ott a parti sás,
dombon egy faóriás,
ő alatta ül.
Tudtam én,
ő az ott,
mégis mindig jelt adott
messzi-messzirül.

Éppen hozzá evezek,
a víz tükre megrezeg,
sírni kezd a szél.
Nem a szél,
nem a szél,
valaki sír, míg csak él,
azt hozza a szél.

Sír a parton valaki,
sírni jár ő oda ki,
sír keservesen.
Valaki,
valaki,
egész világ tudja, ki:
rég kedvesem.

Áll a parton, erre néz,
szíve attól oly nehéz,
ott áll óraszám.
Egyik itt,
másik ott,
ezt a bolygó csónakot
ketten lesik ám.

Egyik lesi boldogan,
de a másik odavan,
lábán alig áll,
de mit is
tehet ő,
cserbehagyott szerető?
sír, sír, sírdogál.

Hogy is, hogy is bírja ki?
majd a lelkét sírja ki,
tenger könnyet önt,
tegnap is,
ma megint,
ezt ő sírta össze mind,
ezt a vízözönt.

Most egyszerre fájni kezd:
hogy nem tudtam eddig ezt?
hogy ez könny-özön?

Az egész
Balaton,
minden csepp a csónakon
könny, könny, csupa könny.

A lapátról, ha forog,
könny szakad és könny csorog,
csak úgy csörgedez,
mennyi könny,
mennyi könny,
itt is egy az öklömön,
az ő könnye ez.

Az ő könnyét zavarom,
keverem és kavaram,
ott keringek én,
szerencsém
keresem
az én régi kedvesem
könnye tengerén.

Most is máshoz evezek,
azt ígértem, ott leszek,
ha esik, ha fú.
Evezek,
evezek,
evezőim nehezek,
beborít a bú.

Visszafelé hajt a szél,
sokkal messzebb most a cél,
mint volt azelőtt.
Kel a hold
könnyesen,
elereszttem csöndesen
a két evezőt.

UTOLSÓ ÜZENET

Boldogtalan szerettem volna lenni,
de te nem tudtad ezt. És én se tudtam.
Hazudtam én, magamnak is hazudtam,
nem tudtam én, mért nem jó semmi, semmi.

Te mást akartál. Boldog lenni. Boldog!
Együtt haladtunk mégis eleinte,
akácvirággal volt az út behintve,
de egyszer csak mit láatsz? kereket oldok.

Még most is ott állsz. Azt hiszed, csak álom.
Hát hogy megértsed, hogy volt és mi történt,
hogy végre megtudd, megtanuld a törvényt,
a messzeségből visszakiabálom:

boldogtalan szerettem volna lenni
és téged is boldogtalanná tenni!
mert a boldogság nagy, nagy nyomorúság,
annál csak jobb és szebb a szomorúság!

futok tovább a tarkatollú páva,
boldogtalanság madara nyomába,
leszek még én nagy, buzgó akarással
boldogtalan! te meg légy boldog mással!

LÁNYOK A DOMBON

Három lány a dombon,
libeg a ruhájuk,
friss tavaszi kedvvel
rohan a szél rájuk.

Szoknyájukat kapja,
ide-oda csapja,
az egyiknek szökni
készül a kalapja.

Forognak a szélben,
nevetésük csendül,
hát persze, mert tudják,
lesik őket letrül.

Lányok ott a dombon,
jaj, de szépek vagytok,
alattatok éppen
a gyorsvonat csattog.

Annak a vonatnak
meg kellene állni,
minden utasának
ki kellene szállni.

Meg kellene állni
mindennek, én mondom,
amikor ti hárman
ott álltok a dombon.

Az egész világot
össze kék dudálni,
jöjjenek a népek
titeket csudálni.

GYUFASKATULYA

A gyufaskatulya. Be kedves.
Jelt ad nekem, ha keresem,
elkezd kacagni kedvesen:
itt vagyok, itt! ebben a zsebben!
nem abban, ebben!
ó, te ügyetlen, ne nevetess!

Bezzeg a zsebkés, meg a fésű,
az nem ilyen jónevelésű.
Azok megbújnak, csendbe vannak,
mikor utánuk nyomozok.
Lapulnak és örülnek annak,
ha guta üt. A gonoszok.
Ó, a gyufaskatulya más,
ő csupa lelkes lobbanás.
Őt már ilyen fából faragták
és benne minden kis darabkát.
Ő szíves és jó. Hogy nevet rám.
Már gyújtja is a cigarettám,
mingyárt kávé is melegít.
Vers készül itt és ő — segít.
Egyúttal annak is alágyút,
a versnek. Úgy süti el ő,
mint valami kanócos ágyút,
ami fel, a felhőkbe lő.

Apránkint lobban el a lelke
és egyre halkabban kacag
és ha tüzét már eltűzelte,
csendes lesz ő is, hallgatag.
Szegénykém, ez volt az utolsó.
Kiegészítél, vége. Itt heversz
és hallgatsz, néma kis koporsó.

De él a lángod! él a vers!

KÉK-FEHÉR

A csípőjét késsel borítja,
mellére kék kendőt kötött,
meztelenségét ez csak szítja,
fehéren izzik, kék-fehéren
a parton, ég és víz között.

Sapkája is kék, szeme is kék.
Mi kék még rajta? A cipő.
Fehér bőrén is kék erecskék
derengenek át, a fehéret
a késsel így vegyíti ő.

És gondolom, örül is annak,
hogy kék a késsel összevág.
Botránkozók is, persze, vannak,
pedig hát ő csak azt akarja,
amit a réten a virág.

Ő azt akarja, amit Isten:
hogy a friss kék, a friss fehér
hadd keveredjék össze frissen,
ne csak mindig sötétpirossal
a fekete: a gyász, a vér.

Isten az ő öltöztetője,
bízúgy, kárpáló nénikék,
szép kék eget borít föléje,
szép kék tavat terít eléje,
csak azért, mert a szeme kék.

FÉSZEK A FÁN

Emeleten lakom,
a fák csúcsára néz az ablakom.
Azt látom innen, amit a madár,
amit nem láthat földszintről az ember,
hiába is pislog fel vaksi szemmel,
mert ez a magasság világa már.
Ezek az ágak, amiket én látok,
ezek már régen otthagyták a földet,
az utcát és azt, aki rajta törtet,
azt az egész földhözragadt világot.
Ezekről nem tép senki levelet,
hogyan számítgassa: szeret, nem szeret,
ezekről nem tör galyat a kocsis,
bakról ugorva, hogy a hámba tűzze,
lova hasáról a legyeket űzze,
komisz suhanc, ha bottal csapdos is,
ágaskodik is, fel nem ér ezekhez,
nincs, nincs közük már kártevő kezekhez
s az életunt, kit nem köt már e lét,
ezekre fel nem dobja kötelét.

Ezek az ágak — ezt most láthatom csak,
mikor kopaszok — nem az embereknek,
hanem a kéklő égnek integetnek,
fehér felhőknek, ezüst csillagoknak.

Most belelátok, most jól belenézek
az ablakon át féltett titkaikba.
Két galy között fent, ez a titkok titka,
kis sárccsomó szürkéllek. Cinkefészek.
Erről se tudhat semmit, aki lent él,
arról se, hogy akad még énekes,
akit el nem riaszt az éktelen tél,
fészke körül még most is ott repes,

az ám, mert hű a fához, hű az ághoz,
amit más szárnyas otthagyt és megátkoz.

Milyen közel van hozzám a pirinkó
kis fészek, a madár, a fatető,
szomszédos az én fészke, ép oly ingó,
veszendő, ég és föld közt lebegő,
ép úgy cibálják ezt is a szélvészek,
együtt ring azzal, egy fán, ez a fészek
és vigasztal is egy: hogy beragyog
a szabad ég, a nap, a csillagok.

Milyen madár is az, milyen madár,
ki nem felülről száll a fa hegyébe,
lépcsőn tipeg fel, fokról fokra lépve,
lépcsőn is megy le, hosszan odajár?
Furcsa madár vagyok én, kétlaki,
csudálkozhatna rajtam valaki,
az emberek közt élek jobbadán
s a cinke mellett fészkelek, a fán.
Nekem a lenti világ idegen,
csak itt vagyok én itthon, idefenn,
még innen is feljebb kívánczom,
ahol utól nem ér a gyilkosom.

Az utcán lárma támad, hallga csak,
nem szívelik ezt ági madarak.
A cinke már elrebbent, fönn lebeg,
kapom magam, én is felröppenek.

KISVÁROSI KÉPESLAP

1943

Hogy néznek itt rám! Görbén, sanda szemmel.
Hogy élek én itt! Rémitő.
Mint a hittérítők közt a vadember.
Mint a vadak közt a hittérítő.

CSALÓDÁS

Szép lány jött szembe, szép magas parasztlány.
A gyalogúton jött, a fák alatt.
Nádszál dereka, rózsaszirom arca,
égszinkék szeme volt. Frissen haladt.
Kosár volt, nagy kosár a fejbúbján.
Ez úgy fájt. Hogy kosarat látok ott
a szép fején. Méghozzá a kosárban
hízott liba volt és rámgágogott.

SZEGÉNYEMBER, MEG A HALÁL

Segítő társa a szegénynek,
erős oltalma a Halál.
Szörnyen nagy úr és mégse kényes,
betyárral egy bokorba hál.

Fejedelmeknek ő parancsol,
de a szegénynek szót fogad,
a rongyosokhoz híz, a szolgát
szolgálja, nem a grófokat.

Szegényember nem is igen fél,
ott van hatalmas rokona,
félszemmel egyre odasandít,
az meg őrá, a vén koma.

Szegényember, ha baja meggyűl,
még egy ital, még egy ihaj,
aztán odaint a Halálnak.
Jön az öreg, nincs semmi baj.

De nemcsak hívják, néha küldik.
Rá-ráküldik valakire.
olyankor a Halál haragszik,
hogy ezt is meg kell tennie.

Aki küldte, kocsmába búvik,
előtte kormos gyertyaszál,
nyakát behúzza, félve pillant,
baj van. Haragszik a Halál.

KAKUKSZÓ

Csak szólt a kakukszó,
eszembe jutott,
megkérdem a buzgó
kakukot.

Hány évem van hátra?
Kit csak sejtek én,
megfelelt rá sátra
rejteken.

Tíznek megörültem,
tíz év nagy idő,
de száznál elhültem,
rémitő!

Még folytatja, hallga!
csak a szája jár!
ó, a balga, balga
jósmadár!

Még sokat kiáltott,
hátha oka volt?
Halhatatlanságot
kakukolt.

KÖLTŐ, FOGD BE A SZÁD!

Költő, fogd be a szád! Igen, te, trombita-
szavú költő, ahogy magadat nevezed.
Az vagy te, trombiták legtrombitábbika,
de hogy ne trombitálj, nem mondhatom neked.
Mert hol a trombitád? Se sárgaréz, se más,
te csak úgy trombita nélkül vagy trombitás.
Markodból trombitálsz fenn a Papir-Hegyen,
cifrázod is, de még nagyon, hogy szép legyen.
Nem hallom a magam szavát, a más szavát,
azért kiáltok rád: költő, fogd be a szád!

Nem azt mondom neked, nem arra gondolok,
hogy halkabban talán. Suttogni nagy dolog.
Te azt nem teheted, tudom. Nincs arra mód.
Ahhoz hiányzik egy: a suttognivalód.
És azt se mondhatom: hallgass. A hallgatás
zuhog, mint vízesés, dörög és árkot ás.
Te azt se teheted, tudom. Nincs arra mód.
Ahhoz hiányzik egy: a hallgatnivalód.
Tehát akármit is szól hozzá a család,
én csak azt mondhatom neked: fogd be a szád!

Hiszen ha trombita zengését hallanám!
Lehetne hangosabb, vídulnék dallamán.
De így? Csak egy üres és izzadt markon át?
és éppen most, mikor megváltó harsonát
vár a világ, mikor fojtogázt ereget
a titkos rém, világpusztító felleget,
mikor a kínait aprítja a japán,
mikor nincs tüzelő kegyetlen tél szakán,
mikor százmilliók száján hördül a vád:
kenyeret! kenyeret! Költő, fogd be a szád!

DÍSZELNÖKÖK

(Piripócsi kép)

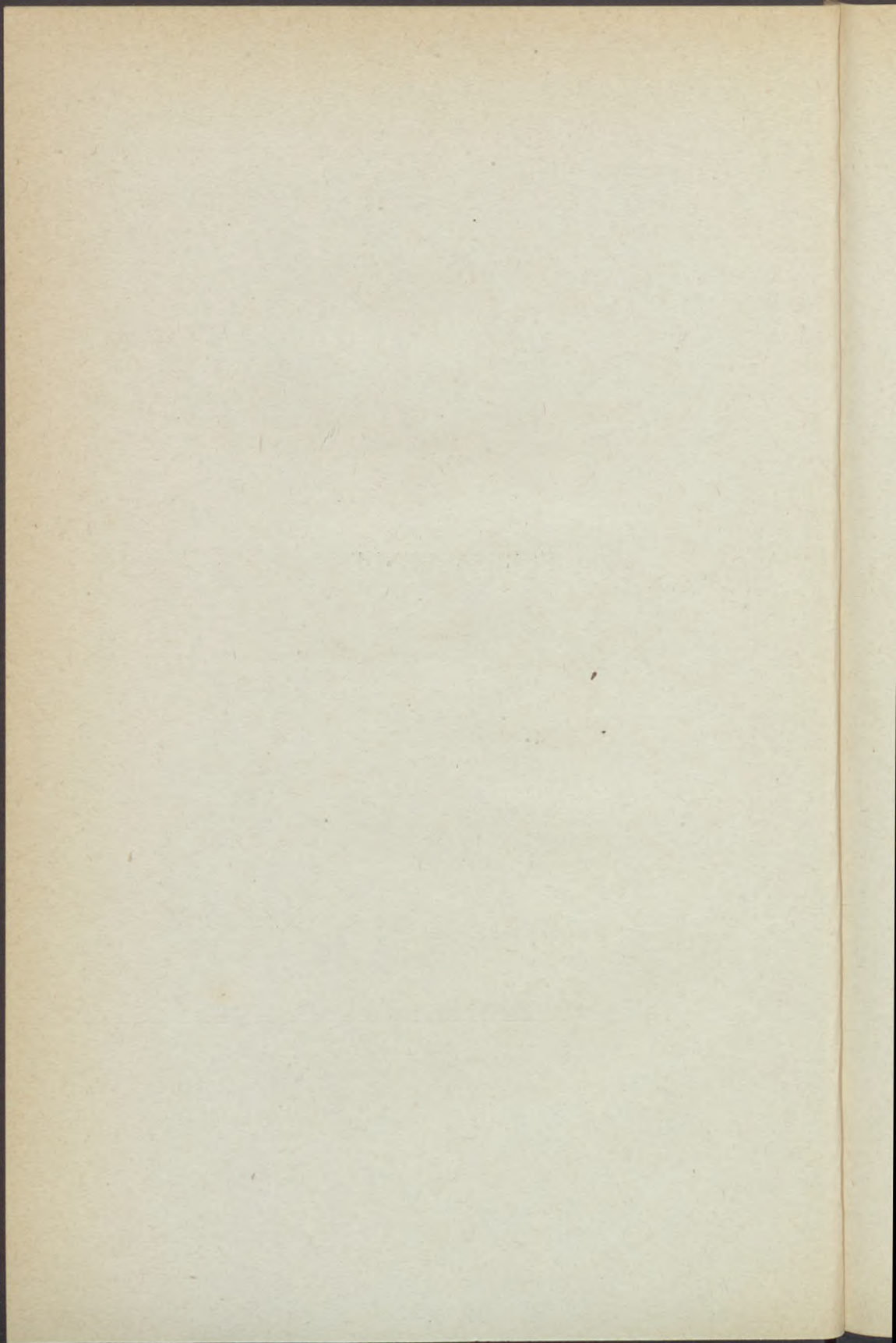
Megalakult hát Piripócson
az irodalmi társaság.
Hogy a világba kirikoltson:
Piripócs Parnasszusra hág!
Hat elnöke van máris, lám csak,
ennek a tisztes társaságnak,
ebből a hatból öt díszelnök.
Nagysúlyú férfi mind a hat,
ekkora súly és dísz alatt
az irodalom szinte felnyög.
Azonkívül van négy alelnök,
meg egy ügyvezető alelnök,
ezekből még elnök lehet,
el is hintették máris bennök
ezt a termékeny ötletet.

Az öt alelnök, a hat elnök,
ezek ám buzgó férfiak,
tudják ezek, mi a kötelemök,
nem elég díszelegni csak.
Megvizsgálták az irodalmat
és látták, gyöngé, mint a harmat,
tehát ápolják, mívelik.
Tanulmánytól az útirajzig
agyukból sok minden kirajzik
és szépek a sikereik
dobogóján a díszteremnek,
mit megtölt a díszes közönség.
Utána díszebédre mennek,
hogy egymást illőn felköszöntsék
a csirke és csusza között,
díszelnök a díszelnököt.

Az asztalvégen méla költő,
a műsoron se tündökölt ő,
itt is szerény és hallgatag.
Ő nem díszelnők. Ő a tag.

FURCSA VENDÉG

Nem jó nekem sehogyse,
nem jó, ha ülsz a széken,
a térded, a cipellőd
egymásra vetve szépen.

Nem jó nekem, ha fekszel,
ha elnyújtózva fekszel
és mozdulsz és a dívány
besüpped gyenge nessel.

Nem jó nekem, ha állasz, —
mint rémült lepke, csapkod
a szívem térdeid közt,
fölöttük és alattok.

Nem jó nekem, ha jössz-mégy,
ha mosolyod kigyullad,
ha csöpp csészék filigrán
fülét csippenti ujjad.

Nem jó nekem, ha hajlongsz,
nyitogatod a szekrényt
s én némán forgolódom,
illemtudó gyerekként.

Nem jó nekem sehogyse,
szólnék, de hangom elfagy,
keveslem, ami túlsok,
túlmessze, túlközel vagy.

Túlmeztelen az arcod,
túlöltözött a tested,
nem jó nekem sehogyse,
mert túlontúl szeretlek.

HÓDOLÓ VERS

Ha akarom, a válladon brokát ég
és drágakő borít el, százezer,
ha akarom, szoborrá vetkezel
s oly jólesik e pillanatnyi játék.

Ne kicsinyeld a tarka rím-parádét,
a tréfát, mit rabszolgád kieszel,
fogadd szívedbe, jóért jót teszel
s én meghalnék, ha életembe látnék.

Hadd álmodozzam körmöd rózsaszínjén,
hadd szüreteljek mézet ajkad innyén,
ki oly sokáig éltem mérgeken.

Hiszen szeretlek. Jól tudom, gyerekség,
de kebled drága halma több nekem,
e csöpp kerektség, mint a földkerektség.

NAGYANYÁM

Emlékszem a bús, fekete foltra.

Este volt.

Fellegekbe dült a nap, kioltva.

Este volt.

Házunk előtt ült a nagyanyám,

karosszékekben, ősszel, a tanyán.

Háttal ült az udvar szegletén,

repkedett a vállkendője rojtja

két szál jegenye közt feketén.

Este volt.

Kicsi voltam én még, tudtam ám,

nemsokára meghal nagyanyám.

Meghal! Ó, hogy fájt a szívem érte!

Háttal ült és olyan messze volt.

Este volt.

Nem emlékszem arcára, szemére,

nem emlékszem az előre, holtra,

csak arra az egy fekete foltra,

két szál jegenye közt, a tanyán.

A mezőről jöttem haza későn,

lopkodva mentem fel a lépcsőn,

este volt.

Álom volt-e? Vagy csak festve volt?

IDILL

Úgy kellett volna: kis falun,
ahonnét messzé a világ,
piros tetők, csengő harang,
akácok, gágogó libák.

A pap kertjében rezedák,
galamb a dúcon, kékbegyű,
szomszédban az iskolaház,
ott halkán sír a hegedű.

Álmos, szerelmes délután
az ablak nyílik csendesen,
a legislegszebb rezedát,
a papkisasszonyt meglesem.

Piros almák a reggelek,
rózsás tüzek az alkonyok,
varázskendőt terít az éj,
a hegedű zokog, zokog.

Kerülgetem a paplakot,
és ő se fordul el, ha lát,
köszönök, szóba áll velem,
szakít egy szép szál rezedát.

Majálison, malom megett,
egy jószagú alkonyaton
hajló derekát elkapom
és csókolom nagyon, nagyon.

Vasárnap, templomból jövet
a lányos házba benyitok
és illendően előadom,
ami már régtől nem titok.

Igy kellett volna: kis falun,
ahonnét messze a világ,
rezedák, rózsák, csillagok,
galambok közt találni rád.

KISLÁNY

Ömleng a víz a kádba, nő, nő,
belelépsz bátran,
csapot csavar a nevelőnő,
kavar a kádban.

Most kiszalad, szekrénybe babrál,
ruhák közt szétcsap,
mily furcsa nő! mily durva, barbár!
Csobog a rézcsap.

Derékig a kék vízben állasz
kis angyal, kedves
s ahol még a testecske száraz,
gőztől lesz nedves.

Csudálad bőröd síma fényét,
kinyúlsz a vízben,
te sokkal szebb vagy, mint a nénéd,
mikor mezítlen.

Borzongva eszmélsz nagy csudára,
lemerülsz jobban
s a csurgó csap meleg sugára
öledbe csobban.

KÖRÖSPARTI KORZÓ

Ültél-e a Köröspart
fakorlátján tavasszal,
gondoltad-e magadban,
a nőket nézve s unva,

hogy tarka borítékú
levelek ők ilyenkor,
ez pettyes, az vonalzott
s egy titkos postaláda
önti elébed őket
különböző színekkel,
különböző szagokkal,
kicsit, nagyot vegyítve
s belül egyetlenegy szó,
oly ismert és unalmas?

Én rest vagyok kinyúlni,
hogy egyet is kibontsak,
nekem nem fontos egy sem,
nekem nem szólhat egy sem:

expresszlevélre várok,
melyen kusza a címzés,
keresztülhúzva késsel,
belül régvárt örömhír!
könnyfoltok! felkiáltó-
jelek! az életem!

ZONGORASZÓ

Az elhagyott szobában ödög egy árva dongó,
verőfény záporozza a féligzárt zsalut
s a ház vén zongorája, az örökké zajongó,
most hallgat, mint a gyermek, ki sírva elaludt.

Fekete, szőke kontyok nem ringanak felette
és nem paskolja lánykéz, cicázva szökkenő,
a forgószék is árva, hol illatát feledte
sok lenge szoknyaránc és párfömös keszkenő.

Létráikon a kották, szökdécselő bohócok,
pihennek most aléltan és csörgőjük se cseng,
e fürgelábú népet, mely körtánchoz fogózott,
mint kloroformos álarc, bódítja el a Csend.

Két kéz, ki tudja merről, most hirtelen szökéssel
a billentyűkre pattan, befutja szaporán,
csak elmosódva látszik a tíz ujj és a kézfej
és álmohalk keringő bűg fel a zongorán.

Keringő, erre halkan forogni kezd a szekrény,
az asztal és a csillár és perdül és csapong,
kering a fal, a padló, mint forgóhinta, kergén
s ficáncol és kitáncol ónlábain a Gond.

Keringő, lágy keringő, szapora, könnyű, kedves,
de megszakítja durván váratlan hangvihar,
a csengő csontütőkön már négy kezecske repdes
és felemás a dallam, izgalmas és bizarr.

Halálvágy, rekkenő láz, leányság kínja, gondja, —
s mint csintalan patakvíz, mely száz utat keres,
félelmes ütemek közt csillogva, csengve-bongva
cikkcakkoz a keringő, mily furcsa négykezes!

És jön a többi. Tíz, húsz, száz kéz tolongva támad,
mind, aki megütötte a hangszert valaha.
Nyög, ordít, jajveszékel a vágy, a düh, a bánat
és néha közberikkant ujjongó trallala.

Felhőző lepkeábort egy szál kehelyre képzelj,
így nyüzsgenek az ujjak, zúgó gabalyodás,
csak elmosódva látszik ezer ujj és a kézfej
s hamisat egy se vét — oly izgalmas és csodás!

A vén hangláda nyögve, nyávogva, bögve reszket,
míg csépli ezer ujj — de egyszerre mind megáll,
csend lesz s a legutolsó fájó, reményevesztett
akkordot még sokáig búgatja a pedál.

ROMANTIKA

Vén Hold, láttál-e már kutyát a várfalon?
ismerd meg Henriket és álmélkodj a lurkón,
ki négykézláb inog tenyéryi szűk kiugrón
és megy, nyomul, suhan, hogy nézni borzalom.

A mélység hetvenhét öl, melybe lába lóg,
de ő veszéllyel és sebekkel nem törődik,
az út, mely hátra van, az lesz a nyaktörőbbik,
midőn a sík falon fog kúszni, mint a pók.

Ha leesik: halott, ha meglátják: halott,
de ha eléri fent a fénylő ablakot,
tündéri jutalom süt rá a rácson át:

fürödni látja bent a vár kisasszonyát,
ki megengedte, hogy felmászhát és benézhet,
nem fog sikoltani s nem fújja el a mécset.

RÓMAI HÖLGY SÓHAJA

Te ifjú, aki rámnéztél merően
Róma piacán, árkádok alatt:
én földre néztem és nem láttalak
és nem kaptál egy pillantást se tőlem.

Én földre néztem, de szívembe fénylett
a két szemed. Bocsásd meg közönyöm:
ez nálunk hölgy-erény. Ó köszönöm,
szép volt! tündöklő lovagi merénylet!

Rabnőmet, aki sarkon követett,
irigylem és kívájnám, mint a holló.
két csúf szemét: ő látott tégedet.

Most elmeséli: szép vagy, mint Apolló,
tekinteted, mint kardvas, leigáz,
a hajad szőke, omló és csigás.

CSILLAG

Csalódtam égi csillagokban,
mert nem segítenek, nem vezetnek
és nem mutatnak célt, hazát,
reményt sem az eltévedettnek.

Ezentúl már csak földre nézek,
földön is vannak csillagocskák,
amikkel kószáló csibék
a rét havát teletapossák.

Jobb csillagok az égieknél,
mert házikóhoz visznek engem,
ott kályha van és konyha van
és békesség, mint Betlehemben.

Falon fűzér, kakukkos óra,
merengek foszló pipafüstön
és elfüggönyzöm a szobát,
hogy égi csillag be ne süssön.

Betakarva arcig
édesdeden alszik
ő.

Paplanán a karja,
azt el nem takarja
ő.

Nagy haját, mint nappal,
nem fogja le csattal
ő.

Hagyja, hogy szétessék
és csupa édesség
ő.

Selyempapirosban
cukorbaba mostan
ő.

Selyem alatt lappang,
rezzenti a paplant
ő.

Mégse merevlábu,
merevarcu bábu
ő.

Fedi bár a paplan,
végig takaratlan
ő.

De ha erről tudna,
meg is haragudna
ő.

Alva is oly szűzi,
a rosszat elűzi
ő.

Betakarva arcig,
édesdeden alszik
ő.

AZ ÁTKOK KÖNYVÉBŐL

I.

Likőrt, jóillatot, pipereszt
árultak volna különös, remekszép
színekben e gömb-idomú üvegcsék,
szonettek. És a szépen kieszelt,

kihegyezett, művészien reszelt
üvegdugót, mely maga a kecsesség,
selyemfonál fogná, hogy ki ne essék,
a vignettán művész-kéz pepecselt.

Üvegembe inkább fekete
színmérget öntök. Egy cseppjük halált hoz,
az illatuk mocsár lehellete.

Bizúgy, mert gaz világ a mostani!
Likőr kell? mosdóillat? Pocsolyához
menj inni és a vért lemosdani!

2.

Szeretem az énekszót, bűgva szálló
húsvéti zsoltárt, lakodalmi bordalt,
pásztor dalát, ki elkönyököl oldalt
és gajdol, ha beszürkül a kaszáló.

Nekem a szó is drága. Csudaháló,
mely lelkeket fog. Szép keretbe foglalt
szép, szép szavakkal írnék ezer oldalt
mint régimódi kámzsás könyvcsináló.

De most megundorodtam. Véres ujjnyom
mocskol be mindent, ami emberi,
a szó is szennyes, mely fülem veri.

Miért is kellett emberszót tanulnom?
emberszót hallanom, mikor születtem?
miért nem farkas ugatott felettem?

3.

E versek szabad ég alatt születtek,
bírák a napfényt, frissek este, délben,
nem rázkódik le himporuk a szélben,
gyökerük mély és vérrel ereztetek.

Csíráik hordozóját, láz remegtet:
egy születő vers nem marad-e félben?
egyszer a kocsúton menve, féltem,
hogy autó jön s elgázol egy szonettet.

Ily buzgóságra mégis hol van ok?
meggondolom: kitől mit akarok?
tán messzi kor tetszését áhitoznám?

Nem, senkiét. Hiúság, be ne foltozz!
Ők nem enyéme, nincs közük a tollhoz,
sem a tintához, sem pedig énhozzám.

4.

A fű előbujt, itt a nyár maholnap,
virágos sapkát csapnak fel a fák,
madár szól, jázmin ontja jószagát,
sápadt diákok ülnek és magolnak.

Van köztük egy, torzképe a bagolynak,
nyútt arc, borostás áll, gallérja tág,
egy lepke, egy szírom arcába vág
s kacagja, de ő megmarad komolynak.

Szegény, ő nem tud semmit kitalálni,
hát megtanulja, mit más kitalált,
így majd tekintély lesz, orvostanári,

vagy mérnöki. Most ebben a reményben
tanulgat, tartja a könyvét keményen
s nem látja a Tavaszt és a Halált.

5.

Öklömnyi kölykök, vézna pubikák,
komoly nevük van már, mint a nagyoknak,
a sétatért elhódítják magoknak,
csigát kergetnek és fakarikát.

Gyerekkor, jaj, virágos barrikád,
lehervadsz! Már nagyképpően makognak
és arcán, hangján a kis tökmagoknak
az apjuk arca, hangja rémlik át.

Gyerekkor bája és szemérme, félsze
úgy elrepül, mint szélben a kalapjuk
s kikél a héjból apjuk és nagyapjuk.

Elcsípek egyet és kikérdezem,
mint nyájas bácsi, vállán a kezem:
mondd, kisfiam, mért vagy te? minek élsz te?

Az egyik mondta: kék a zöld,
a másik mondta: sárga
és összecsaptak és a föld
fellángolt, mint a máglya.

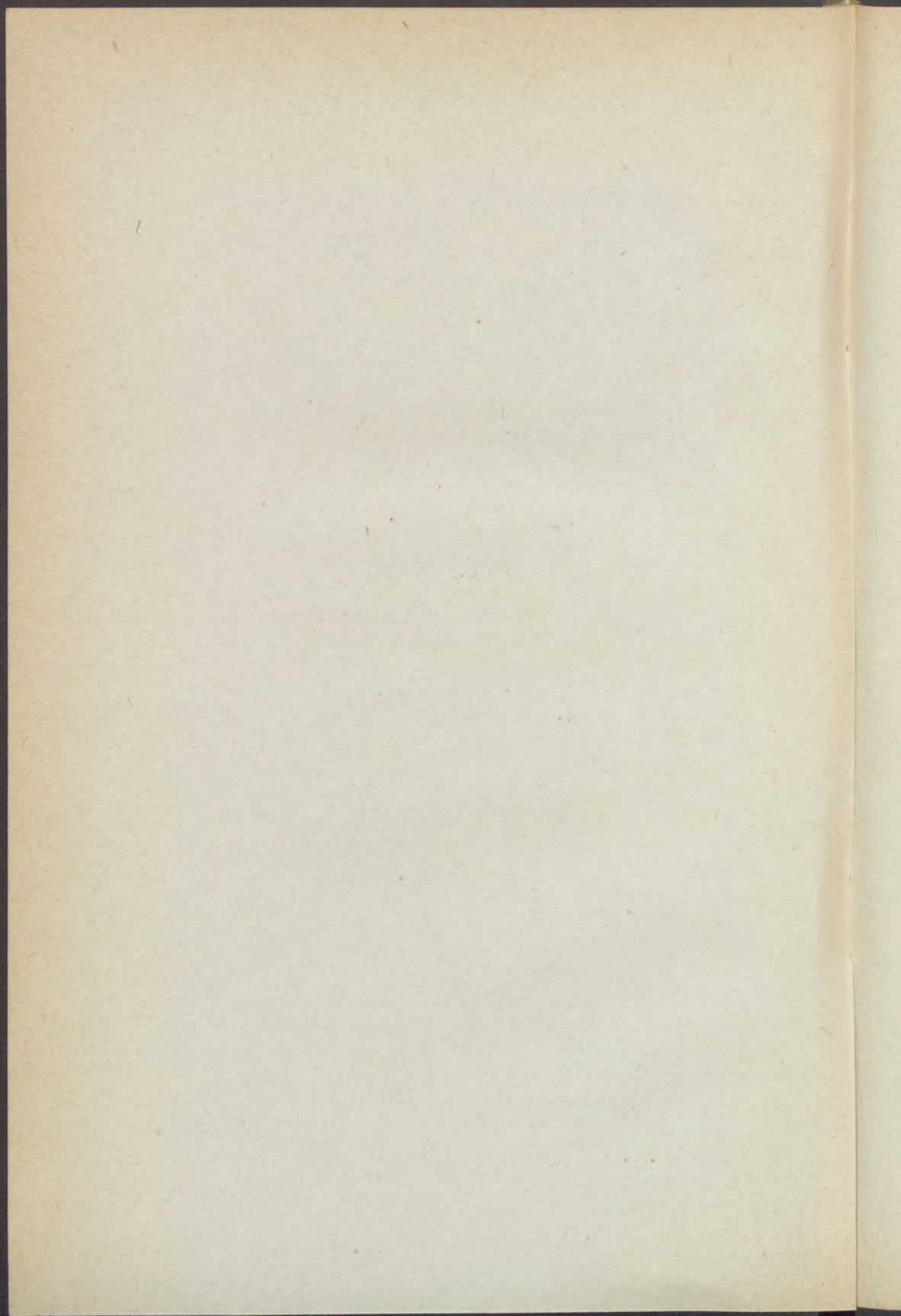
Már senki sincs, aki nem ölt,
örjögők milliárdja
szúr, vág és lő és újra tölt,
a kéikkel küzd a sárga.

Vonulnék hátra, hátra,
elbujnék, de parancs süvölt:
Előre! Ki a gátra!

Mért jöttem e világra,
hol azt se tudják: zöld a zöld
és sárga, ami sárga!

EZÜSTKERT

KETTEN A CSÓNAKON

Ó be szép voltál ma a csónak orrán,
lenge szoknyában, karimás kalappal.
Szemben ültünk és lefelé eveztünk
és mosolyogtál.

Törpe bokrok közt lebegett a csónak,
déli nap lángolt. Evezőnk nem egyszer
összecsattant és cseperegve siklott
vissza a vízbe.

Túl a nagy fűzfán, az öbölben, ott is,
ott is ez történt, evező-karambol.
Csónakunk lassult, evezőm lefogta
az eveződet.

A tiéd küzdött, szabadulni próbált,
ekkor ott termett a csupasz kis Ámor
és a két csurgó evezőt virággal
összekötözte.

NOVEMBERI DAL

Sokáig várattál magadra,
pedig hogy vártalak.
Lélekzetfojtva, szívszakadva,
virágos fák alatt.
Hogy hátha felvirít virágos
ruhád a fák alatt!
Virágos fák alatt virágos
szavakkal vártalak.

Sokáig várattál magadra,
leszálltak a ködök.
Kopasz ágak közt fennakadva,
egy szál levél zörög.
Lehervadtak mind a virágok,
virágos szép szavak.
Vigyázok, meg ne láss. Vigyázok,
hogy meg ne lássalak.

REGGEL AZ EBÉDLŐBEN

Látom én őt, ha nincs is itt,
látom én őt százfélekép.
Ragyog a reggel, ő belép.
Ilyenkor sápadt egy kicsit.

Belép, megáll. Aggódva néz.
Tudom mi baj, mi fáj neki.
Nem csillog úgy a sárgaréz
kilincs, ahogy ő szereti.

Látom a nagy szekrény előtt,
előbb ezüstjét nézi át,
ott kezdi el a razziát.
Gyanús egy felbontott befőtt.

És fordul egyet könnyedén,
körülnéz: nincs-e valahol
valami bűn? És lehajol.
Mert ráncot lát a szőnyegén.

Odább meg felszed egy pehelyt.
Így lengedez ide-oda.
Ilyen gondok közt nem csoda,
ha mosolyogni elfelejt.

De mégis felderül megint:
az üvegszekrény az a pont,
ahol kisímul összevont
szemöldöke, ha betekint.

Mit láthat az üvegen át?
mit néz? Talán a hallgatag,
aranyszélű poharakat?
Nem azokat, magamagát.

A szekrényben tükörlapok,
azért mosolyog ő beléje.
S a poharak aranyszegélye,
meg az ő aranymosolya
összeragyog.

Szép nő feküdt a homokon, hanyatt.
A bőre villogott. Telt és kemény
formáira selyemtrikó tapadt.
Soká feküdt így, keze a szemén
és meg se mozdult. Csak pillája rezgett
s a melle járt. Forró volt és ígéző.
Később felült és nézte, van-e néző.
Felállt. Nyújtózott. Ekkor volt a legszebb.
A víz felé ment. Büszkén és felajzva.
Utánanéztem. S hogy ellobogott,
sokáig néztem még a homokot,
ahonnan rámmosolygott teste rajza.

A homokot lassú szél fujni kezdte
és lassan onnan is eltűnt a teste.

A TŰZ MENYASSZONYA

A tűz haragja marja most. Sikoltva,
jajgatva körbefut a folyosón
és vele fut a tűzláng és mohón
húsába kap. Már semmi el nem oltja.

Ajtókat ráz, amiket kulcsra zárt
sikolya hallatára az ijedtség.
Így pusztul el! Mért is takarta testét
ruhába! Most nem halna tűzhalált.

A tűz tüzelte sokszor: tépje le
ruháját. Ő ellenkezett vele.
Ma reggel hósín fátylat vett magára.

A tűz felbőszült, rárontott orozva
s a menyasszonyt vörösbe fátyolozta.
Vörös haragja marja most halálra.

VANNAK KISÉRTETEK

Vannak kísértetek, de nem kell félni tőlük,
ha hemzseg is velük a holdsütötte vár.
Nekik nincs fegyverük, csak egy szál lepedőjük
és el kell tűnniök, ha órájuk lejár.

Nem a kísértet öl, hiszen támadni nem mer,
a cinkostársuk az, akitől óvakodj:
a harcsabajuszú és harcsavérű ember,
kit a kísértetek megszálltak valahogy.

Nappal és éjszaka a keresztúton illeg
és gyűlöl és riaszt mindenkit, aki él.
Halottakról hebeg, dadog, a feje billeg,
szavaiból süvít a temetői szél.

A csókot, a mosolyt keresztülszúrja késsel,
elmetszi füttyszavad, mely égnek göndörül.
És a kísértetek táncát víg szökdeléssel
táncolja el a bús szerelmesek körül.

TAVASZ

Jön már,
jön imbolyogva a piros veder!
Jön már,
holnapra felmerül a hó alól!
Ujjongjatok, leányok, asszonyok,
ifjak! szabadítótok érkezik!
az élet vedre! a tüzes, piros,
virágos, zengő, óriás veder,
a Nap!

Tudjátok-e, hogy hol járt mostanig?
Az élet forrásához szállt alá.
Ötven nap telt bele, míg odaért
és újra ötven nap, míg megmerült
és újra ötven, míg felérkezett.
Helyén fakó veder járt az alatt,
sötét kíséretű, felhős, fagyos,
fakó veder, mely nappalotokat
elszürkítette és sokmillió
fakó száj szívta a fakó veder
fakó szájáról a fakó halált.

Jön már,
jön imbolyogva a piros veder!
Jön már,
holnapra felmerül a hó alól!
Aranylánc húzza fel, remeg, ragyog,
kibuggyan és fényt önt és életet
és százötvenszer hág egymásután
a fejetek fölé és mint a fák,
ti is bimbóztok és felzengetek
és felnyújtóztok és sokmillió
piros száj szívja a piros veder
piros szájáról a piros gyönyört!

Jön már,
jön imbolyogva a piros veder!
Jön már,
holnapra felmerül a hó alól!
Ujjongjatok, leányok, asszonyok,
ifjak! szabadítótok érkeznek!
az élet vedre! a tüzes, piros,
virágos, zengő, óriás veder,
a Nap!

ALKU

A mérnök plajbással kocog a körmén,
az ügyvéd hátradől, vár. Ravasz örmény.

Az asztal sarkán ott ül a vevő,
csizmája orrát nézi. Feje fő.

Ott áll a pepitanadrágos ember,
ezé a föld. A vevőt tartja szemmel.

Itt földet adnak, vesznek, lámpafénynél.
A vevő még habozik. Most van éjfél.

És kint az éjben, túl alkun, peren
a föld azalatt alszik és terem.

Vihar vagy, zengő, tomboló,
veszélyes és vad és szabad.
Nem köt a gyáva földgolyó,
hegyek nem állják útadat.

Ha jössz, csukják az ablakot,
reszketnek a fülledt szobák.
És összevissza forgatod
a várost és repülsz tovább.

Fekete felhők fonata
a fürtöd és csupa veszély,
szemedben villamos csata,
zivataros, gyilkos szeszély.

És boldog, akit megrohan
táncod szele, te vad, te szép.
És boldog a boldogtalan,
kinek elvetted az eszét.

És boldog, kit a tornadó
felkap és forgat feketén
forró és sikoltoztató
örvénye kellős közepén!

A VÁNDOR MEG A TENGER

Tengert lát a vándor, csudaszép a tenger,
belelép a vándor, hátralép a tenger.

Lép a vándor kettőt, százat, de hiába,
egy lépéssel mindig elkésik a lába.

Lép a vándor ezret, a tenger is annyit,
hol imént víz kéklett, sivatag aranylik.

Megy a vándor beljebb, nem tudja elérni,
megy a tenger feljebb, már alig felényi.

...Addig vándorolt a vándor, míg kifáradt
és a tenger addig hátrált, míg kiszáradt.

BETLEHEMESEK

Már várjuk őket, ahogy besötétül.
Karácsony el nem múlhatik enélkül.

És kezdik is már gyenge cérnahanggal,
fujják, fujják az ablakunk alatt
a betlehemes dalt: „Mennyből az angyal...”
Megostromolják a vén házfalat.

Látatlanul is rájukismerek:
ez Vince, a kis tehenészgyerek,
az meg Virág, az a vékonyka szoprán,
a szomszédék kislánya, libapásztor,
az a rekedt hang, az meg a kis Orbán,
almalopáson kaptuk rajta párszor.

Ezek mind félve tisztelik a házat,
hanem most minket száll meg az alázat.
Mert most, e misztikus estén, esengő
kis hangjuk úgy cseng, mint templomi csengő.
Ma este mind elveszti a nevét
és törpe kis személyisége megnő
és pusztul az, aki ellene vét:
a Gyermek énekel kint, a Jövendő!

A HŰ SZOLGA

Van nekem hű szolgám,
mindíg gondja volt rám,
a dologtól engem féltve véd.
Szolgál reggel, este
és hogy megtehesse,
viseli a gazdája nevét.

Van nekem hű szolgám,
mindíg gondja volt rám,
énhelyettem mindíg ő köszön.
Tesz-vesz a nevemben,
hogy kíméljen engem
és ne legyen semmihez közöm.

Van nekem hű szolgám,
mindíg gondja volt rám,
énhelyettem ő mond bókokat.
S hogy perlőim ellen
perelni ne kelljen,
mint pojáca, mindíg bólogat.

Van nekem hű szolgám,
mindíg gondja volt rám,
a hű szolga én magam vagyok.
Hogy kétfelé váltan
járok a világban,
higyjétek el, van arra nagy ok.

Van nekem hű szolgám,
semmi gondja most rám,
most a fűben heverek hanyatt.
Lombos ág hajol rám,
ilyenkor a szolgám
eltűnik. Mert itt a pillanat!

GYERTEK, ÉNEKELJÜNK!

Kettéroppant a hajó,
senki élő és haló
nem menekül innen!
Asszonyok, kár értetek,
gömbölyű szép térdetek
reszket a szál ingben.

Hol a hajónk árboca?
hova lett kormányosa?
hol a kapitánya?
Most dobta el a sötét
fergetegbe szócsövé.
Most ugrik utána.

Már ezentúl a vihar
a parancsnok. Ő rivall
szörnyű szócsövébe.
Idegyertek, mind ide,
akinek még van hite!
Tört árboc tövébe!

A vad tenger elkapott
minden mentőcsónakot!
Gyertek, énekeljünk!
Testünk már a tengeré,
énekszóval ég felé
menekül a lelkünk!

A SZÁJAS EMBER

A szájas emberé, be szomorú,
azé a taps, azé a koszorú.

Övé a szó, felemelt ökölé,
hordón magasodik a nép fölé.

Szavaitól lett a világ beteg,
mert a szavai dögről szállt legyek.

Ezek miatt van métely és ragály
s hogy minden egyes vérsejt fájva fáj.

Ezek okozták, hogy rossz lett a jó
szavak tették, hogy szótlán lett a szó.

Ezeket a szavakat irtanám,
szavakkal irtanám, ha szólna szám.

Ha szólna szám, ha nyílna remegőn
a miazmákkal terhes levegőn.

SÖTÉTSÉG

Az ember most arasznyira se lát,
vastag sötétség ül a szemre, kinzón.

Jövök hazafelé a kerten át,
magamfaragta bottal, mint Robinzon.

A ház előtt megtorpanok. Mi ez?
Semerre semmi fény és semmi nesz.
Sötét a ház. Megyek, megkerülöm,
megnézek minden ablakot külön,
de mindenütt sötétség.

Uramisten,
a sötétség, ez az alattomos,
hideg tenger, mely mindent egybemos,
betört a házba, míg nem voltam itten.
Sötéten, titkos réseken becsorgott,
mindent elöntött.

És ő bent rekedt.
Ő bent van! Issza a fekete kortyot,
fuldoklik a rozsdás vasrács megett.

Hamar! Hamar! sietek a sötét
folyosón, hogy megmentsem életét!

FALUSI TEMETŐ

A temető csupa sárás,
csupa zokogó felírás,
a nevek mind ismerősök,
kétszáz év előtti ősök.

Van, aki siratja atyját,
amoda meg őt siratják,
azt meg, aki sír miatta,
másik sirató siratja.

Ez a négyszög itt előttem,
ökörnyállal teleszóttan,
ez a négyszög lesz a helyem,
arra vár csak, hogy benyeljen.

Vesztőhely ez itt. Ijesztő,
gyilkolásra szánt sülyesztő.
Jövök egyszer akaratlan
és megindul majd alattam.

Vesztőhelyét látogatja
a vesztőhely áldozatja.
Itt a vérpad, hol a hóhér?
Még elenged, majd utólér.

Megyek innen, mire várjak?
Lengő szürke őszi szálak
elmenőben megragadnak.
Zsinegei a vérpadnak.

A KUTYÁM

A kutyám
halkan lépked lépteim után.
Hő, fagyot
boldogan tűr értem, nem hagy ott.
Szél ha tombol,
jég, ha ver: nem veri el nyomomból.
Ő azért van, hogy kísérjen engem,
négy év óta kísér, mint az árnyék.
Ha nem volna, idegenül állnék
a mezőn, a kék-zöld végtelenben.
Hátranézek, ottvan. Mindig ottvan.
Jön utánam halkan és nyugodtan.

Nem nemes faj, korcs eb ivadéka,
a hűsége minden érdeme,
meg hogy úgy néz a szemembe néha,
mintha mindent, mindent értene.
Le-lehajlok, hogy megsímogassam,
ő hátára fordul erre lassan
és ott érzem ujjaim hegyén
dobogó kis szívét. Ó, szegény.

Néha aztán — vannak külön utak —
otthon kell őt hagynom, ez a sorsa.
Ekkor ő, mint akit szívenszúrtak,
leroskad a kapunál a porba.
Ott találom, mikor visszatérek,
akkor tér meg őbelé a lélek.

Ó, hogy megörül,
ha megérkezem!
Hogy ugrál körül!
Nyalná a kezem.

Kaputól az ajtóig követ,
ott megáll és hűség és remény
csillog a szemén:
hátha, hátha beljebb is jöhet?

A bundája ázott, talpa nedves,
de oly szépen néz rám. Jőjj be, kedves.
Jőjj be, ha ez neked gyönyörűség.
Ne csalódjék a Remény, a Hűség.

AZ AJTÓ

Mint amikor rózsalevél belebben,
úgy jössz be, a kilincs se sír kezében.
Minden, ami csak jó az ég alatt,
bejött most és minden rossz kintmaradt.

Csendes szobánkba én is csendesebben
nyitok be. Rózsalevél, meg ne rebbenj.
Az ajtót úgy teszem be, hogy ne félj:
kicsuktam a vihart, rózsalevél.

De egyikünk kezétől (jaj, kié lesz?)
a halk ajtó berobban egy napon
és egyikünk beront dúltan, vakon.

Zárná az ajtót, de bénulva áll,
kiáltana, de elfúl. És a széles
ajtónyílást betölti a Halál.

SZEPTEMBERI ESŐ

Megjött a váravárt eső, de későn.
Zölden találja még nálunk a kertet,
de már a rózsák szirma rég lepergett,
hervadt levél pironkodik a lépcsőn.

Ezt az esőt, ezt várta, várta hosszan
a tikkadt kert. Most fák, füvek remélnek,
bolond jókedve lobban a levélnek.
De kert alatt Október lépte csoszsan.

Esik eső. De mért nem jött korábban,
mikor még bimbót hozhatott a tőre?
az ágak ágaskodtak volna tőle,
meg a csírák a kert forró porában.

Ilyenkor már csak áttat, már nem éltet.
Ilyenkor már jobb gyorsan hullni, halni.
Minek biztatni, szépítgetni, csalni
szegény falevelet, az elítéltet?

Jött volna még később a langyos és bő
és elkésett eső. Mikor az élet
az őszi kertben már hullásra érett
és fű, fa tudja már, hogy minden késő.

Mikor csalásnak nincs már foganatja,
csak lesegíti halkán, mert erősebb,
a hervadt levelet a bús esőcsepp.
Lefekteti hanyatt és megsiratja.

SZABADBAN ÉLEK

Én a szabadban élek. Tarkahátú
domboldalon magam tapostam útat.
Engem a szél mindennap át meg átfú.
Kifútt belőlem mindent, mit kifúhat.

A fák közt élek, tisztelem a fákat.
Bíráim ők. Előttük nincs hazugság.
Itéletükbe a szemem nem láthat,
fülem nem érti, egymás közt ha sugják.

A folyóparton élek. A folyóban
a végzet foly. Talán már indulóban,
vagy útban is van a hullám, a hab,
amit nekem meglátnom nem szabad.

ITT MARADTUNK

Tovább akartunk menni. Én a tengert
ígértem és Párist, nem a falut.
Tovább akartunk menni. Nehezen telt
a tél. Minden fényesség ránkaldt.
De a tavasz mégis csak itt marasztal.
Vigasztal és marasztal.

Mert tavasszal,
mikor a kert még téli színt mutat,
kidugták édes-kedves arcukat
az árvácskáink. Tarka-barka bollyal,
fehér, kék, sárga, rózsaszín mosollyal
a kis kerek szigetjüket belepték.
Libegtek és lobogtak, mint a lepkék.

És akkor a virágfejek között
kidugta a fejét, talpraszökött
egy kicsi kislány. Göndörszőke, kedves.
Szakasztott másod. Kis köténye repdes
a szélben. És illeg-forog középen.
És csöpp kezével simogatja szépen
a nevető árvácska-fejeket.
És a nevető égre felnevet.

INNEN IS ELMEGYEK

Elmúlnak egyszer itt is az idillek,
a délibáb is, mely csillogva illeg
és hirtelen üres lesz a határ.
Eszembe jut majd, hogy jó volna menni,
hogy annyi szépség van még, ó, de mennyi!
hogy a világ minden kalandja vár.

Eszembe jut majd, hogy kár volna értem,
falusi ember nem vagyok biz én.
Eszembe jut, hogy túlsokáig éltem
az egyszerűség kenyerén, vizén.
Eszembe jut: a fecskék, fent kavargók,
nem az ácsorgó fák a boldogok,
a fecskék, darvak, vándorok, csavargók.
S a szívem, mint felnyergelt ló, dobog.
Dobog és visz már és nincs maradásom,
meglátni vágyom a Bűn Városát.
És a falu sóhajtva elbocsát.

Ide, a körtefa alá elásom
magamfaragta Robinzon-botom.
Hogy meglegyen, ha keresni fogom.

ESTE A HÁZ ELŐTT

Az üveges folyosón lámpa égett.
Beleskelődtem és őt láttam ott.
Petróleumláng mellett olvasott.
Megálltam. Néztem, néztem ezt a képet.
Könyv volt előtte, bús boltív felette,
egyedül ült, kendőbe burkolózva,
bodros haját a fény megszőkitette,
a két keze két halvány tearózsa.
Az arca is halványabb a szokottnál,
a láng körül egy lepke körözött.
Nem is gondolta, hogy valaki ott áll,
kint a sötétben, két akác között.

Koromsötét volt. Ég, föld fekete.
Szekérzörej se törte meg a csendet.
És láttam, hogy borús tekintete
lesiklik a betűkről. Elmerengett.
De olyan búsan, ahogy soha máskor.
Most nem vigyázott, észre ne vegyem.
Úgy üldögélt ő ott, mint aki gyászol.
Mint aki özvegy. Az én özvegyem.

Közel volt hozzám, mégis messze, messze,
a szemei sötétek és nagyok.
Oly messze látszott minden, multba veszve.
Úgy éreztem hogy kísértet vagyok,
ki visszajár, benéz. Nem látja senki
s a küszöböt nem lépi soha át.

Pedig szeretne csendesen bemenni,
hogy megcsókolja asszonya haját.

NAGYAPÁM

Nagyapámé, akit sose láttam,
az övé volt ez a csendes, ódon,
nádtetős ház, hol most meghuzódom,
miután volt már sokféle sátram.
Ő mondta, a monda úgy regél,
mély hangjában bibliai zengés:
ez a hajlék addig lesz szerencsés,
amíg rajta lesz a nádfedél.

Itt vagyok most, jó messze a lármás
várostól és mind messzebbre tőle.
Fölöttem a nagyapai áldás,
nagyapai bölcsesség tetője.
Itt vagyok és várom a szerencsét,
ha ugyan még van számomra mentség
és az öregúrra gondolok.
Úgy szeretnék most arcába lesni,
de az arckép hívságos dolog,
ő utána nem maradt ilyesmi.

Sose láttam őt és képmása
nem maradt rám, se kezevonása,
egy sor írás... De ezt a kezet,
szerzőjéül ezt vallja a százszor
maradandóbb szép kettős akác-sor,
mely a temető felé vezet.

TÉLI IDILL

Irén elájult. Eltévedt az erdőn.
Futkosni kezdett. Félt, otthon kikap.
Egyszerre szörnyen forró lett a nap,
zihált a melle, vert a szíve döngve,
forgott az erdő, ágat keresett,
hogy megfogózzék benne. Elesett,
elájult.

Vékony, kékkötésű könyve
mellécsett a gyantás tobozokra.
Halántékán piros lett haja bokra.

Meleg szobában ébredt. Tiszta, csendes,
fenyőszagú szobában. Sok gerendát
és sok aggancsot látott. Kint a fenyves.
Az ablakcsipkén gyémántfény dereng át.
A fejénél egy férfi könyököl.
Napbarnított arc. Nagy, kemény ököl.

Irén szétnézett, mint aki nem érti.
„Elájult és behoztam,” szolt a férfi.
Irén megrémült. „Jézusmária,
maga kicsoda?” „Az erdész fia.”

Csend volt. Meleg csend. Sűrű, nyugtató.
Az órainga lengett. Hullt a hó.

Irén felkelt és elpirult nyakig.
Elmondta, hogy a fürdőben lakik
és szívbeteg és nemsoká fog élni.
A szívességet megköszönte sokszor
és menni készült. Várja már a doktor
a szanatóriumban. És a néni.

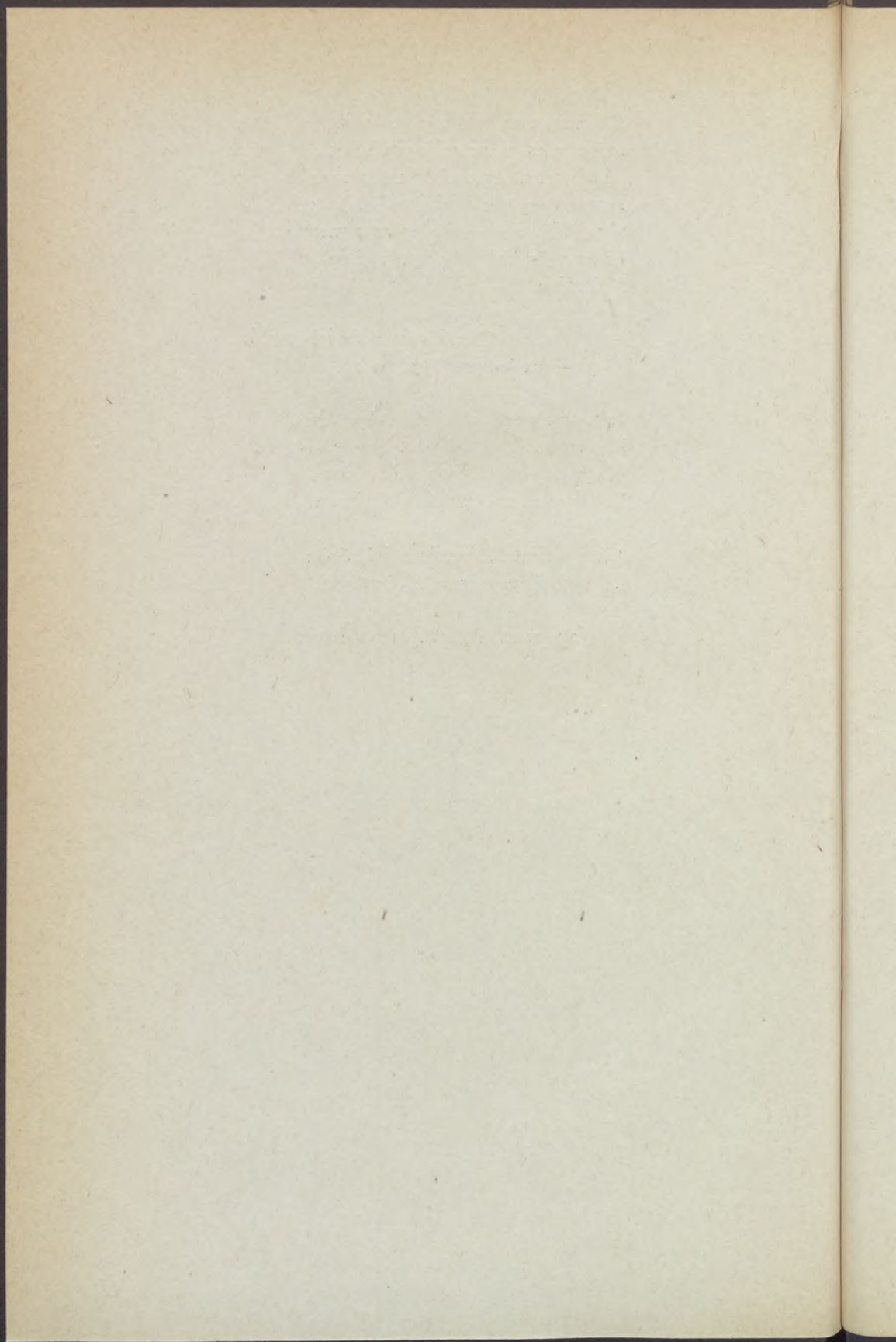
A férfi nézte, nézte. És a széket
forgatta és szeme villogva kéklett.
„Apámék a szomszéd faluba mentek,
ketten vagyunk a házban. Maga szép,
oly földöntúlian szép, mint a szentek.
És meg fog halni, ha innen kilép.
Maradjon.“

Csend volt. Szívdobogtató.
Az órainga lengett. Hullt a hó.

Irén reszketve hátrált. „Nem lehet!“
És messzenézett. Messze. És mosolygott.
Maga elé, soká. Mint aki boldog.
És felrezzent. Némán adott kezet.

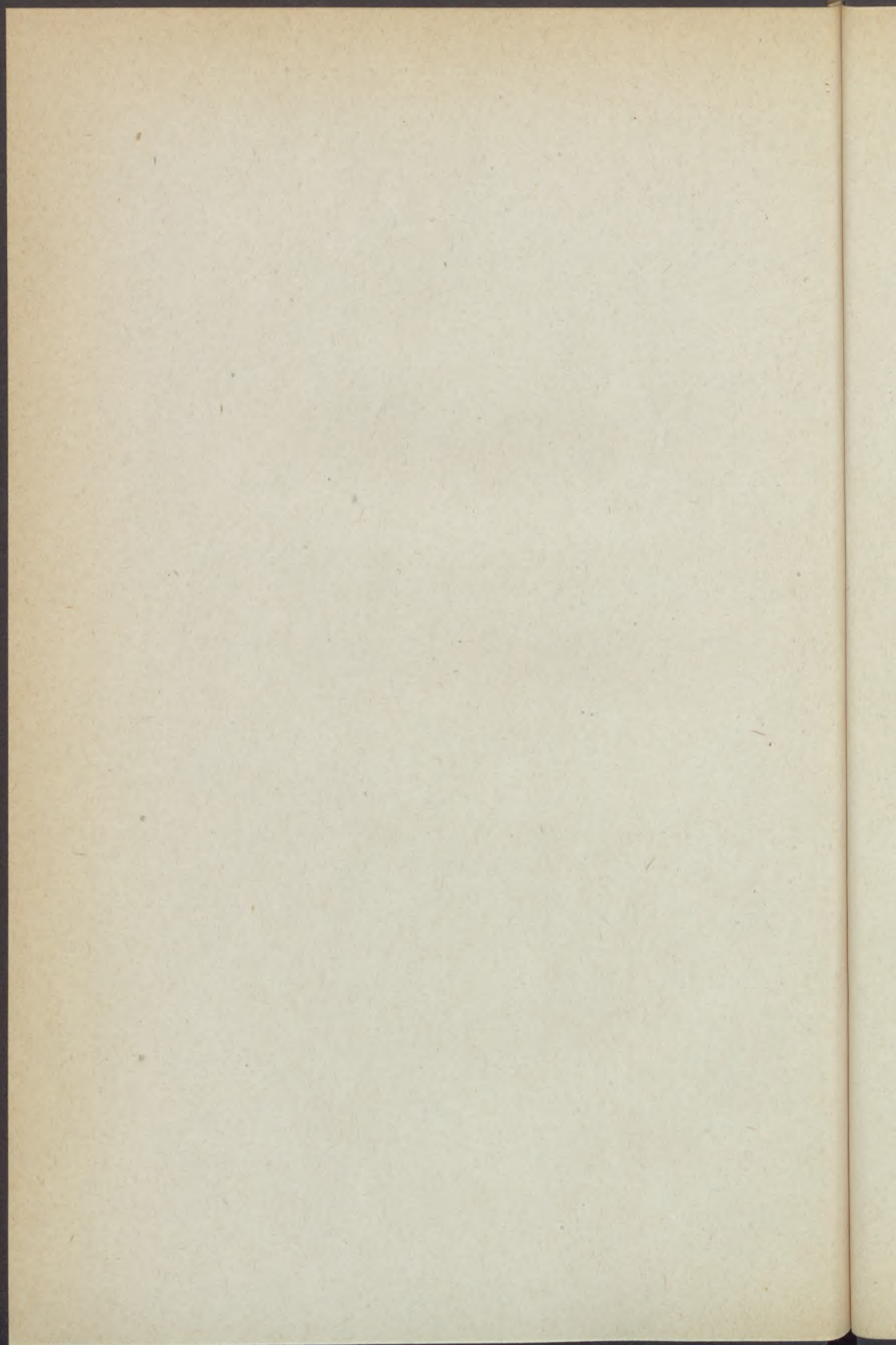
Ajtót nyitott. Megállt a küszöbön.
Lehelethalkan sugta: „Köszönöm.“

S a fagyos úton elhangzott a lépte.

NEM SZERETSZ

ADD NEKEM A HOLDAT

Ezek a csillagok,
ezek voltak felettünk.
Ezek a csillagok.

De minek ott a Hold?
Azon a csillagfényes
estén seholse volt.

Nekem úgy szép az ég,
ahogy akkor sugárzott.
Mikor csak csillag ég.

Nekem nem kell a Hold!
Csúf, csúf a csillagok közt,
idegen, bamba folt.

Ő sose volt barátunk
és énnekem csak az szép,
amit mi együtt láttunk.

A csillagok be szépek!
és azok is miattad!
azokat is te adtad!

A csillagos égboltot,
azt adtad, úgy szerettél.
Most hol vagy? hova lettél?

Gyere, nézzünk a Holdba,
hamar, míg el nem olvad.
Most add nekem a Holdat!

SZÁZEZER SZEM NÉZZEN

A csillagokat kérem, nézzenek rád,
két szemem helyett százezer szem nézzen.
Örök hűséggel és szerelmes-szépen.

Két szemem helyett százezer szem kérdje:
emlékszel-e még a csillagos égre?

És nézzenek vallatva és kutatva,
lelkedbe nézzenek, mint mély kutakba.
És nézzenek rád vádló villogással,
ezerfelől a roppant égi síkon.
És nézzenek rád könnyes csillogással.
Két szemem helyett százezer szem sírjon.

EZÜSTHÁLÓVAL FOGLAK

De most megjártad, kedves, most az egyszer,
Ezüsthálóval foglak, nem menekszel.
A csillagos ég hálójába foglak,
nekem fogadsz szót, meg a csillagoknak.

Az volt a veszted, mindakettőnk veszte,
az a csillagos júliusi este.
Kifeküdtünk a csillagfényre ketten,
a zöld kabátot is rádteritettem.
Tücsök cirpelt, aludtak már a fészkek
és én se néztem rád és te se énrám,
csak felfelé, a csillagokba, némán
s a csillagok mély csendben visszanéztek.
Csak a csillagok voltak és mi ketten!
A csillagok közt szálltunk! És ijedten
és görcsösen fogtuk egymás kezét.

És ezt te már nem téped soha szét.

ITT LAKIK Ő

Itt lakik ő. De mostan nincsen itthon.
Elutazott és odalesz sokáig.
Mint a betörő, úgy járom be titkon,
bejárom és kifosztom a szobáit.

A szőnyegről is kincseket szedek fel:
a lépteit. És mindenütt elejtett
valamit és én reszkető kezekkel
gyűjtöm zsákomba, amit ittfelejtett.

A szeme zöldes fényét, meg a kedves
mosolyát (ezt a nagytükörből csentem!),
az édes illatát, az is itt repdes,
ezüst hangját, az is itt cseng a csendben.

És minden apró tárgyon ott találok
más, más mozdulatát. Akad itt bőven
lopnivaló! A rózsás tortatálon,
a csengőgombon és a levegőben!

A macskafejes párna, ő hímezte,
megsímogatom, most is mennyit loptam!
Ott a karosszék, ott volt édes teste,
csak én tudom, mi minden reszket ottan!

Üveg mögött poharak széle rezdül,
minden pohárban az ő édessége.
Felszürcsölöm az üvegen keresztül,
becsípek édes bortól, az a vége.

Részeg betörő, boldogan dúskálok
és összeszedek mindent, ami drága.
És egy ajtón benyitok és megállok,
lélekzetem is eláll. Ott az ágya.

VÁRTALAK EGY ÉVIG

Vártalak egy évig,
hol voltál egy évig?
Én egyhelyben álltam,
úgy vártalak, végig.
Álltam és nem néztem
se jobbra, se balra,
csak ahonnan téged
vártalak, csak arra.

Szálla a kezemben,
semmihez se nyúltam,
szállka a szívemben,
még mélyebbre szúrtam.
Nem ettem, nem ittam,
csak álltam kábultan
és nem is aludtam,
csak el-elájultam.

Leveleket hoztak,
nem volt betű benne,
ha beszéltek hozzám,
mintha álom lenne.
Hívtak, menjek haza
és kézen is fogtak,
mit mondhattam nekik,
boldogtalanoknak!

Egyszer egy virágos
ág arcomba vágott,
a tavaszból ennyit
láttam, ezt az ágat.
Később egy szál levél
csüngött róla félve,
onnan tudtam én meg,
várlak már egy éve.

Nagy fa kidült volna,
torony eldült volna,
én csak álltam, álltam,
szomorúság tornya.
Álltam és nem néztem
se jobbra, se balra,
csak ahonnan téged
vártalak, csak arra.

A VERSEK NEM HISZIK

A verseim nem tudnak róla semmit.
Azok még most se vállalják a vádat.
Én elhiszem, de nem hiszik a versek,
csak fájdalom van bennük és imádat.
Én a szemedbe mondom, de a versek,
azok nem mondják a hátad mögött se.
Szájukba adnám, nem mondják utánam
és nincs hatalom, ami rájuk kösse.

Pedig ők tudják jobban. Okosabbak,
mint én. Te még nem érted ezt a dolgot.
Tőlük tudtam meg azt is, hogy szeretlek,
az egyik oly különösen mosolygott.
A vers, ha tudnád... azt nem én csinálom,
az megvan. A költő, ahogy neveznek,
a költő senki, semmi. Csak fogadja
a verseket, akik hozzá eveznek.

Honnan is jönnek? Örökkévalóság
hajósai ők. Esti szürkületben
érkeznek lassan, hallgatag dereglyén.
Futok elébük, kérdezem ijedten,
mit tudnak rólam és mit tudnak rólad.
Ott az igazság, ott az ő szemükben,
az ő szavukban! Ők nem tudnak róla,
ők nem hiszik el, hogy rossz vagy és hűtlen!

HULLÁMJÁTÉK

Számoltad-e, hányszor rohantam el már?
és mindig úgy, hogy vissza se jövök.
Örökre mentem el ma is. Örökre!
Pedig csak egy örök:

csak ez a hullámjáték. Jön a hullám
és elvisz és annál semmise jobb,
elmenni tőled! Aztán visszazúdul
a hullám. Visszadob.

Most is jövök, jövök, mert hoz a hullám.
Én már nem is küzdök velük. Hagyom,
vigyenek, hozzanak. És azt se bánom,
ha szármalmas nagyon.

Egyszer eszedbe jut majd, hogy marasztalj,
majd akkor megfogsz egy hideg kezét
és akkor rá fogsz jönni, hogy már régen
csak holttest érkezett.

TE NEM IS TUDSZ RÓLA

Te nem is tudsz róla,
még sokszor eljöttél
egy utolsó szóra.

Ott vártál a réten
és mellém szegődtél
némán, észrevétlen.

Összeért a vállunk,
akkor vettem észre,
ittvagy. És megálltunk. .

Néztem a szemedbe
és elkezdtük egymást
vádolni remegve.

Ó jaj, ki mit vétett,
arról perlekedtünk
és róttuk a rétet.

És százszor elváltunk
és nyomban utána
megint csak ott álltunk.

Furcsa pár csatázik:
csak egyiket látni,
köd, pára a másik.

Ezerszer ütköztünk,
két éven keresztül
folyt a nagy per köztünk.

Vad dühvel, sötéten
és néha könnyek közt
és mindig a réten.

De egy idő óta
nagyokat hallgattunk,
elrekedt a nóta.

Azért együtt voltunk,
csak már nem beszéltünk,
némán bandukoltunk.

És nem is oly régen
magamra maradtam
egy este a réten.

EZ AZ A HELY

Ez az a hely. Napmintnap idejártam,
itt bujtam el a szörnyű szúrt sebemmel.
Itt ténferegtem én az égő nyárban,
a fűzfabokrok közt, meztelen ember.
Oda a selymes fűre lehasaltam,
lenéztem abba a csepp kis öbölbe,
apró halak úszkáltak csudahalkan,
azokat néztem nekikönyökölve.
A víz felett, a part mentén sötétkék
szitalkötők cicáztak kettesével,
mindegyik csak a maga kedvesével,
kergették egymást, soha el nem érték.
És láttam aztán ősz felé is őket,
már nem cicáztak akkor, nem kötődtek,
egy-egy fűszálon gubbaszkodtak árván,
színük se kék már, szárnyuk se szivárvány,
már azt se tudni, van-e bennük élet.
A kerékpár kormányja idefénylett
a fűből, egyik bokron a kék ingem,
a vashídon, mit fölemelt a pára,
ott állt az őr a déli gyorsra várva,
mint egy gyufaszál, annyi volt csak innen.
És jött a déli gyors, megint a déli,
egymásután ezerszer s a napégett
töltésen a menyecske, falubéli,
egymásután ezerszer vitt ebédet.
Ha te jönnél ott egyszer, ott a napban,
arra gondoltam. És még vastagabban
buggyant a vérem.

Mert a szívem vére
azalatt folyton folyt a part füvére,
attól hajtottak a füvek kövéren,

piros virágok attól pirosodtak,
sehol másutt úgy el nem sokasodtak
és mindegyik az én elcseppent vérem.

Ez az a hely, ez adott menedéket,
itt enyhült meg, mikor legjobban égett,
a szúrt sebem, itt a Berettyó mellett.
Ez volt az én kórházam, betegágyam,
szellők és felhők borogattak lágyan
és meggyógyultam. Gyűlöld ezt a helyet!

TE MÁR SEHOLSE VAGY

A kezedet már nem adod,
a szádat nem adod
és a ruhámon nem hagyod
az édes illatod.

Álmomban is, jaj, mindig oly
hideg vagy, csupa fagy.
Már elhagytál álmomban is.
Te már seholse vagy.

És egy sírdomb, egy hamvveder,
még annyi se maradt.
Te már seholse vagy, se föld
szinén, se föld alatt.

Csak nézek és találgatom,
hol az én kedvesem.
Álomban, ébren egyre csak
keresem, keresem.

Mert megvan ő, tudom, tudom,
csak elmaradt, de hol?
És addig, addig keresem,
én se vagyok schol.

Valahol együtt járhatunk,
talán egy régi nyár
kanyargó, kedves útjain,
a régi, régi pár.

A hídon túl kis gyalogút
kőkénybokrok szegik,
ott mennek ők! Hogy szeretik
egymást! Be jó nekik!

GYERE CSÓNAKÁZNI

Közel jött a Badacsony,
még vihar lesz máma.
Kezdi már a Balaton,
fodros a hulláma.
Gyere, kedves, csónakázni,
nézd a csónakot:
mint a csataló, ha kürtszót
hall, oly izgatott.

Gyere, kedves, oldjuk el
és szökjünk meg rajta,
nem úgy, ahogy más szöki,
nem a túlsó partra.
Ott se lenne jó, egyetlen
part se jó nekünk,
mert mi éppen mindenféle
part elől szökjünk.

Szebb világ az amoda,
az a mi világunk,
ahol minden dül-borul,
ameddig ellátunk.
Ott vagyunk mi biztonságban,
csak ott egyedül,
ahol minden pillanatban
minden összedül.

ÉVEK, ÉVEK, ÉVEK

Jaj, kedvesem, mi történt? Elaludtál.
Nem is tudom, hol. Az erdőn, a kútnál.
Álmodban ének csendült, angyalének
és megrohantak azalatt az évek.
És most felülsz, sírásra áll a szád,
számolgatod az éveket magadban,
a sok szúrós bogáncsot a hajadban.
Ki tette ezt veled? ki szórta rád?

Én vagyok a hibás, mert nem vigyáztam,
nem voltam éber őrződ, hű s kemény,
elkóboroltam messze, fákat ráztam,
felhőkbe néztem, jaj, mit tettem én!
Ott kellett volna állnom, hessegetnem
az éveket, az erdő száz koboldját,
kik a bogáncsot az alvóra hordják,
de látod, látod, ők elcsaltak engem.

Pedig hát nézz szét, hisz alig aludtál,
tavasz van most is az erdőn, a kútnál,
fűszál, falevél nem vénült meg egy se
és nem hiányzik egy se, mind megvannak.
Nem emlékszem, lett volna csak egy este,
egy délután! Egy napja sincs még annak,
hogy a kezéd az én kezembe tévedt.
Egy nap se múlt, csak évek, évek, évek.

JÁTÉKPAPUCS

Játékpapucs, egész pirinkó,
mint két mogyoróhéj, csak annyi.
Szíves ajándék, Rózsi adta,
adni akart valamit, adni.

Ügyelt rá, túlsokat ne adjon,
nehogy még szemrehányás érje.
Nem is kapott ő szemrehányást:
egy csókot a kezefejére.

Szegény lány ő, kevés a pénze
és oly kevés évei száma,
tizenhat évet vall be Rózsi,
de inkább még megtoldja máma.

Kevés az éve és a pénze
s most ezzel is szegényebb lett ő,
zsinóron függő kis papuccsal,
ha oly kicsi is mind a kettő.

Hazulról hozta, nem most vette,
emlékei tapadnak hozzá
és biztosan nagyon szerette,
többet ér, mintha boltból hozná.

Ki tudja, tán tombolatárgy volt,
ambó! De most főnyeremény lett!
A kis papucs, mikor enyém lett,
egyszerre nagyra nőtt és fénylett!

Ilyen apróság hogy megnőhet!
Két kis papucs hogy felragyoghat!
Ó, köszönöm. Nem is adhattál
ennél kisebbet és nagyobbbat!

SZÉLCSEND

Állt a csónak,
heverésztünk benne.
Fölöttünk a kék ég
végtelenje.

A Balaton
nem vetett egy ráncot,
mint üveglap, izzott
és szikrázott.

Az evezők
— be se húztuk őket —
azok most oly tisztán
tükröződtek.

Messze rezgett
a part, ködlepetten
és sehol egy lélek,
csak mi ketten.

Heverésztünk,
hallgattunk, figyeltünk,
egy kis kacska feltűnt,
újra eltűnt.

Egy vitorla
látszott elmosódva,
el nem mozdul onnan
már mióta.

Harangszó szállt,
de oly végtelen halk,
mintha csak álmodnánk.
Az is elhalt.

Nagy, nagy csend volt,
elmerültünk benne.
Ha most vihar jönne,
hogyan is lenne?

Ezen akkor
hosszan eltöprengtem.
Én menteném meg őt,
vagy ő engem?

Nem jött vihar,
állt a csónak csendben.
Mégis megmentettem.
Ő meg engem.

BIVALYOK A KERTBEN

Betörtek a bivalyok
a liliomos kertbe,
a tulipános kertbe!
Jaj a kertünk, a kertünk!
szerelem boldog kertje!

Bedöntötték a kerítést,
benyargaltak recsegve-
ropogva, iszonyúkat
horkantva, undok szörnyek.
És mindent összedúltak.

Kioltották a pirosat,
a kéket, a fehérét,
lilát, sárgát, ezüstöt,
minden színét a kertnek.
Csak a fekete nyüzsgött.

Liliomok, tulipánok
úgy hulltak el szegények
némán, vértanu-módra.
Csak a rózsák harcoltak,
százszor is felcsapódva.

Pillangók, madarak
elszálltak és gubancos
kutyák ugráltak, zengett
a kert. Kutyák, bivalyok
szaggatták szét a csendet.

Romokban a lugas,
kettőbe tört a kis pad,
kettőbe tört a nyárfa,

a hold is a fahegyről
repedten hullt a sárba.

Jaj, nem megyünk ki többet
tulipánt símogatni,
liliomot szakítani!
Az a kert minekünk már
csak feketét fog nyitni.

A virágágyainkból
mi lett! Halálos ágya
szegény liliomoknak.
Ott most bivalyok hálnak.
Alusznak és szuszognak.

PÁNIK

A töltésen, biciklin, vad iramban,
meztelenül,
zöld ingem a kezemben, úgy rohantam,
mint aki a világból menekül.

Akkor szakadt el a szádtól a szám,
a kezem a kezedtől
és sose perzselt még olyan veszettül
a nyár. Tüzes pernyéjét fúttá rám.

Baloldalt vékony füst szállt a magasba,
dobálták rá a galyat, meg a szöszt.
Egy néni keze jött a saláta közt,
fakó fejkendő és fedeles kaska.
Egy asszony gyomlált, babrált a tövekkel,
öreg vasutas ingujjban kapált,
valaki messze-messze kalapált
és egy szekér ment, tengericsövekkel.

Nem értettem. Micsoda örület!
Hát mért nem hagyják ott azt a tüzet,
mért nem szaladnak szét, ahányan vannak,
mért nem dobják el a kapát, a kaskát,
a kalapácsot, mindent és rohannak
óbéogatva a réten szerteszét!
Mért nem fordítja fel a szekerét
a szekeres a piros garmadával!
Hogy nem ragadja őket is magával
ez a pánik!
ez a pánik!

ÁRADÁS UTÁN

Vannak szerelmek, vannak árvizek,
vannak hasonlatok,
amikben én hiszek, szentül hiszek.

Nem furcsa ez, mondjátok? Itt ülök
emészttem magamat
és egyszer csak nagyon megörülök.

Mi volt az? Semmi. Csak egy villanás,
utána hirtelen
más lettem. Nem a régi, újra más.

Árvíz után a Berettyó-vidék,
erre gondoltam én,
vigasztalóbb ez, mint kegyes igék.

Egy eltorzult táj, csupa sár, iszap,
alig ismerni rá.
De íme, felsüt a tavaszi nap,

kihajtanak a bokrok, ott terem
a kis zöld félsziget
és ott a régi part, megismerem!

Ottvan tavalyról minden zegzuga,
meg a kis gyalogút,
hát az is megkerült! milyen csuda!

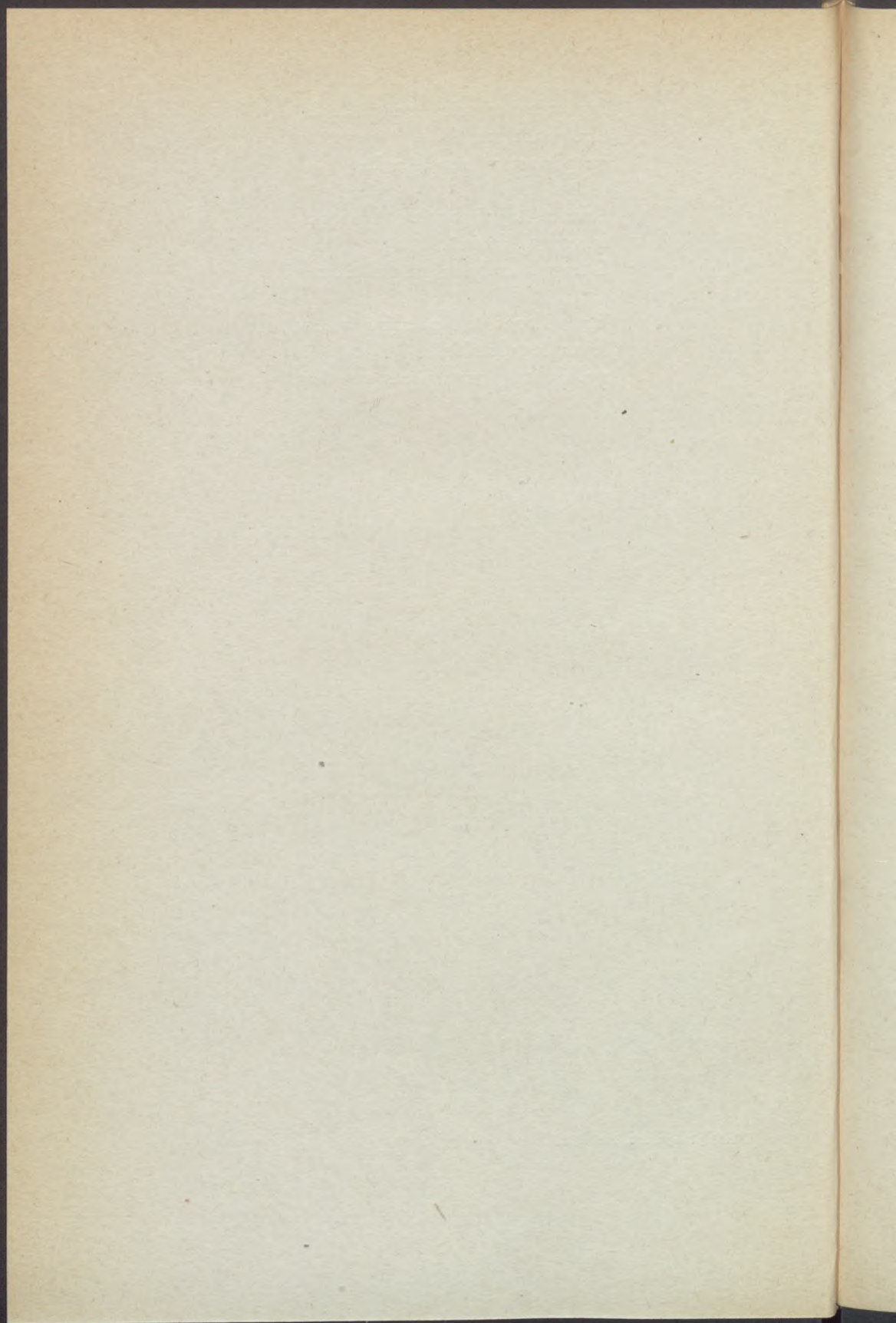
És talpra állt a tengermosta rét
és a fűszál, a sás
még dacosabban veti fel fejét.

Így láttam egyszer. És ma délután
erre gondoltam én
iszapos arccal, áradás után.

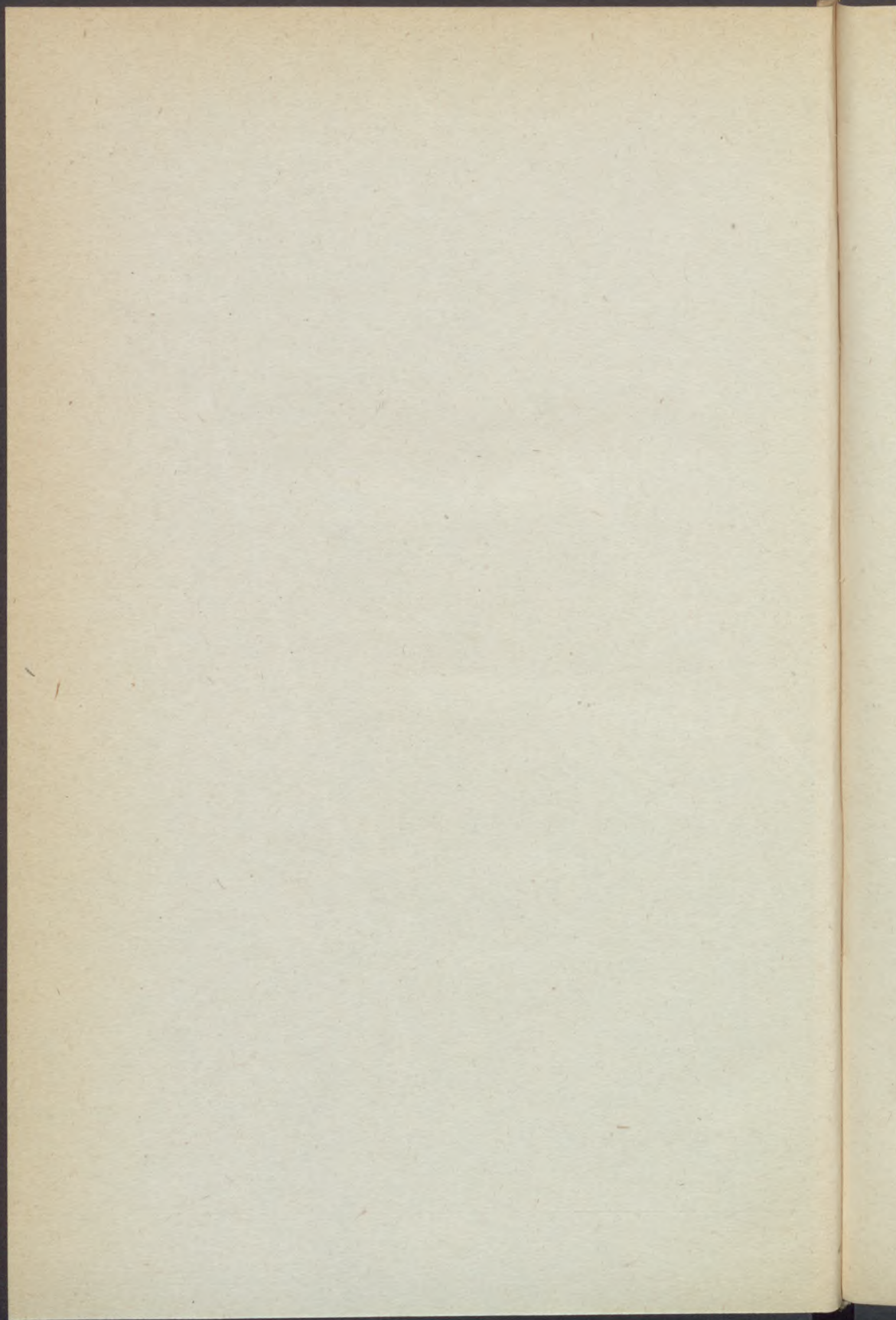
És arra, hogy vannak hasonlatok
és vannak árvizek
és hogy iszapba mégse fúlhatok.

Egy villanás volt csak. Fölemelem
fejem, legyőztelek,
nyúlós iszap, nyavalyás szerelem.

A BESTIA

A BESTIA

Csinált barlangját és a néhány
lépésnyi kis sivatagot,
amit kárpótlásul kapott,
gyűlölte.

Göggel rózta, némán
azt a kis félkört a gödörben.
És meg-megállt. Fölötte körben
szájtáti nép élő sövénye.
Felnézett rá, rozsdás sörénye
rázkódott.

Nagy fejét lecsapva
felpislogott még magasabbra,
kénsárga szemei keresték
a pontot a híg levegőben,
ahová felhajítsa testét
és nézte, leste mind merőbben
és felüvöltött, mint a vészkürt
és topogott és nekikészült.

Leguggolt, szörnyű súly alatt
görnyedve erőltette roppant
erőit. Most! most!

És ledobbant.
Elnyúlt, nyöszörgött. Úgy maradt.

Forró napon, füledt gödörben,
vályúja mellett elgyötörten
szundítja át a délutánt.
Sokféle morgás és csikorgás
hallatszik és nyögés, nyikorgás,
időnként az orángutáng
felhümmög és pattint a korbács
és füttyszavak egymást hasítják.

Felnéz. A hang, az ismerős
s a szállongó, szúrós-erős
bestiaszag. De hol a síkság?
a cserjés? a rejtett csapás?
a folyópart? a jámbor őz,
akit váratlan ér a bős
ugrás, halálos harapás?
És hol a párja, kölykei?
a kis kedvence? barna folt
a fülén, jó kis karma volt
és hogy tudott üvölteni!
Mi lett azokkal? Hogy van az,
nyög, harsog itt ezer panasz,
csak ők némák. Mi oka annak?
Csak ez ne volna, ez a gát,
csak egyszer feldobná magát,
szétnézne akkor, merre vannak.

Mély a gödör, magas a korlát.
Nem, nem, nincs annyi ereje.
Lezökken óriás feje,
két talpa közé dugja orrát,
alszik tovább.

És messze Délen,
tengerre néző meredélyen,
hatalmas tányérlevelen,
amit vörösre szítt a nap,
gomolyba csődül hirtelen
a forróság és égre csap.
Kerekedik fent furcsa felhő,
amilyet a rakéta fellő,
oly pirinyó. De el nem oszlik,
hanem megindul, száll, siet,
belülről gyengén átpiroslik,
ember nem látott még ilyet.
Madárnak néznéd, oly kicsi,
de ahhoz túl gyors. Merre tart?

Hová viszi, hová viszi
azt a mákszemnyi zivatart?

Tengeren átszáll és mogorva
országokon, fel-felugorva,
ha szemközt futnak bérceik,
felhők alatt húz, szembe széllel
és nem szakad ízekre széjjel,
és ki se hűl, megérkezik.
Kis gombolyag, kalapba fér,
de magja tűz és szaga vér.

Ott felcsapott, itt most lecsap. .

Homokban fekszik elalélva
a bestia, azt veszi célba,
előbb a sörényébe kap,
borzolni kezdi, kicsi kis
forgószelecske, szaporán,
aztán a hátán, tomporán
ugrándozik, szikrázik is,
hol itt, hol ott rezzenti bőrét,
hasa alá is beszökik,
majd visszájára sepri szőrét
a farkbojttól az üstökig,
lobbantja azt is, mint kibontott
zászlót, a nagy vörös bozontot
s a itáguló két szoroson,
két orrlíán át — beoson.

A bestia belevonaglik,
fektében a homokot ássa,
tápászkodik, vad ordítása
hallatszik, a leghangosabbik,
amely őserdők viharát
harsogta túl s a Szaharát
megrázta.

És ez az otromba
üvöltés, ez most, mint a bomba,
úgy dobja fel a levegőbe.
A mélységből magasba perdül
s aki fitymálva nézte fentről,
most látja szemközt, nagyra nőve
és látja lentről, vére hül:
most az oroszlán van felül!
Mint mesebeli szörnyeteg,
sörénylengetve fönn lebeg
és minden, ami magasan
fölötte volt, alatta van,
a ketrecek is, meg a fák,
mingyárt lepuffan, mint a zsák,
nem, mégse! erőlködve fordít
a derekán fönn lebegőben
és rugkapál kegyetlenül
és farkabojtja felrepül
és egy bukfenc a levegőben
és vad forgással a fehér
korláton kívül földet ér,
talpára csattan és felordít,
hogyan megreszket belé a föld.

Kint van!

Az oroszlán kitört!

Mint a verébraj, szerterebben
és fákra menekül a nép.
Ki könnyebben, ki nehezebben
és ez a kép cseppet se szép.
Egymást tépázva és taposva
törik magukat a magosba
és a legbőszebb törtető,
az győz, övé a fatető.
Szoknyák szakadnak, kalapok,
botok repülnek és napernyők,

furcsák a borzas alakok
a fán és tótágast a delnők.
Póznára kúsznak fel sokan,
ketrectetőre, nyakrafőre
s aki seholse jut előre,
iderohan, odarohan,
egy terhes asszony pad alá bú,
szögletben reszket egy falábú
és minden zugba, minden lyukba
jut ember, nem szeretne dús
lakoma lenni, fél a hús.

Egyik fa alatt, arcra bukva,
egy asszony fekszik, por lepi.
Hogy lesz tovább, mindegy neki.

Egyik fahegyről, a magasból,
hová az oroszlánkarom
nem ér fel, öblös férfihang szól:
„Nyugalom! Fő a nyugalom!”

Nem fog a szónok szózata,
csak dúl tovább a vad csata,
most már a fákon, egy-egy ágért,
amit nem adna a világért,
ki legelőbb ölelte meg.
Be furcsa: fűszál se remeg,
szélcsend van, csak a kertbeli
nagy fákat rázza, tördeli
szörnyű vihar, bolond vihar
és állati hangon rivall.
Oroszlánhang, vad bömbölés,
égrengető dörömbölés,
és nincs szünetje, vége-hossza
és a visszhang is sokszorozza.
Még mindig onnan jön a hang,
ahol kiugrott a bitang,

még mindig ott áll, lába terped
és bömböl, újra bömböl és
meg-megreszketteti a kertet
ez a borzalmas bömbölés.

Felretten a fásult lakosság.
Ragadozók, vadmadarak,
bölények, őzek, nagy darab
hüllők figyelve felkapdossák
a fejüket. Látták e trespedt
órán a tűzsörényü testet
felszállni és lebegni bőszen,
mint új napot, a lázas őszben
és hallja valamennyi rab,
szól az Őserdő Trombitája!
szabadság, azt harsogja szája!
sose volt hangja hangosabb,
fenyegetőbb! Valami történt!
Valami lesz! Ő tesz ma törvényt,
körmét pirosra festi ma
a szenegáli bestia!

Fagyos perc. Félelemteli
várakozásban szerteszét
mindenki némán öleli
a maga ágát, ketrecét.
És ő csak áll, sörénye lobban
és bömböl.

Aztán vad galoppban
megindul.

Lomposan, vakon,
lihegve, fújva szökdel át
a kacskaringós úton,
mint tűzgomoly. Se hall, se lát.
A Pusztát keresi, a Multat,
a rést, amelyen szabadulhat

és könyökcsontok reszketőn
kocognak a ketrectetőn,
ha arra tart.

Dorongot lóbál
egy űr, hősködve hadonász,
de megszalad, ha fordulónál
fellobban a nagy, babonás,
vörös bozont.

És most a sétány
csendjét sikoltás metszi át.
Egy test lepuffan. Szőke szép lány.
És megüti a bestiát.
Felugrana, de sujt a tagló,
a bestia vastalpa.

Szörnyű,
ahogy leszegzi görbe körmű
két talp a kínban megvonagló
lánytestet és a húsba váj
s a lihegő, otromba száj
az áldozatra rádörömböl,
közelről az arcába bömböl.
És felrepül kis kék köténye
a szörnyeteg fogahegyén,
síkognak a nők, ifja, vénje,
rázkódnak a fák. Jaj, szegény!

De még nem kordult meg a bendő,
még vár, amíg étvágya megnő,
vár a vadállat vicsorogva.
És farkcsapkodva, nyálcsorogva
üvölt a rémült parkon át,
mert lenge leplecskék alatt
sok duzzadó, friss jó falat
ígér hatalmas lakomát.

Teremtő! ki a levegőt,
füvet, fát, állatot s az embert
alkottad, ezt a gyötrelmvert
világot! Isten! véd meg őt!
Nézd: küzdve, vonagolva nyög,
míg eleven húsába ássa
körmét az afrikai dög
és készül a lakmározásna.
Hozzad sikoltott, el ne hadd!
szét ne szakadjon inge gyolcsa!
ne engedd, hogy szemét kioltsa,
szép kék szemét a fenevad,
hiszen égboltod egy darabja!
és a kezét meg ne harapja,
fehér kezét a fenevad,
az imádságos két kezét,
még akkor is, ha vétkezett!
és kis mellét oda ne add,
hiszen még nem is szoptatott!
s a szép arany hajfonatot,
drágábbat minden aranyaknál
s a szívét, hol mindig Te laktál,
Tebenned hitt elejitől,
oda ne add, oda ne add,
védd meg a szörnyű fenevad
szájától és beleitől!

Jaj! késő!

Foggal és körömmel
nekiesik mohó örömmel
a bestia. Torkába mar,
aztán vetkezteti hamar
és görgeti. Iszonyatos,
ahogy a tetemen tapos,
ahogy szépséget öl a csúfság,
ahogy lefosztja nyaka húsát

mohón, utolsó rostokig,
majd melle közt torkoskodik,
szaggatja, rázza és zabál,
csillogva leng állán a nyál,
karmai közt a szépség csokra
szétzüllik ocsmány cafatokra
és jó falat a lakomáján,
amit most kiszakít: a szív
és kétfelől csurog le száján
a vér, amit szuszogva szív.

Nyögés hallatszik itt-amott,
mindenki, mintha villamok
ráznák, vonaglik és remeg.
Van, ki arcát takarja dúltan,
de látni kimeredt szemet,
csak nézi, nézi vérbegyúltan
a vért.

Felszisszen némelyik,
alulról majmok csipdelik.
Víg a majomhad, nő a kedve,
tetőre ugrik, csíp, harap,
az egyiknél lopott kalap,
körülhordozza dicsekedve.

Kántálni kezd most reszelős,
tört hangokon egy eszelős,
amott kapkodva vetkezik
egy férfi: ő következik!

És száll a vérszag és a hússzag
és vérbe és velőkbe torlik
és megrezeg sokezer orrlík,
szemek villognak, vérben úsznak.
Vér önti el az utakat,
a hőség vértől fullatag,

vér tódul, ember, állat érzi,
ahogy a véres szél bevérti,
vér hull szítálva és remegve,
vörös függönyt von a szemekre,
vörös köd ül köröskörül,
a felhő vérbe göndörül,
vér csípi a vadak garatját
rácsról a vérízt nyalogatják,
vért habzsol a bozótok, erdők
rab népe és mindent megért
és az a véres száj ha felbőg,
megismerik hangján a vért.

És száll a vérszag és a hússzag
és egyre több, több hang felelget,
egyszer csak az egész sereglet
megbőszül.

Hattyúk le s fel úsznak,
a majmok rácsaikra kúsznak,
vadmacska fenekedve nyávog,
felágaskodnak a zsiráfok,
rögök repkednek, tarka tollak,
a kígyók görcsben vonagolnak,
pávák körülfutják a gruppot,
a tóban hüllők teste cuppog,
le s felmerül a víziló
és orrlíkain ég felé
sugárzik a medence-lé,
föld reng, egyszerre millió
vad fütyt sivít, recseg a korlát,
bölények fejjel ostromolják
és öklelőznek vak haraggal,
sörényük, mint fekete láng,
magasba lobban, körbenyargal
és trombitál az elefánt,
versenyt visonganak a szárcsák,

a gémek, szörnyű kardalát
üvölti a tigriscsalád,
vasrúddal ütögeti rácsát
és harsog az orángutáng,
a csimpánz elvágódva ráng,
egymást marják a farkasok,
a vadkan földet túr, sasok
vijjognak a kalitka polcán,
valahol bög még egy oroszlán,
vadtyúk rikácsol, foka fú,
sakál vonít, süvölt a gnú,
visongva ugrándoznak ádáz
bakkecskék, foltos csődörök
és medvebarlang és madárház,
karám, ól harsog, dübörög.
Rég lappangó dühét kitölti
a dsungel millió fia,
minden vadállat, légi, földi
és hallja ezt és beleölti
hangját és mindet túlüvölti
a szenegáli bestia.

És száll a hússzag és a vérszag
és vérbe gyúl az esti égbolt.
A vért, az ős-dühöt, a tébolyt
lázítja még a lázas évszak.
Mi lesz, ha minden gát szakad
és a förtelmes áradat
kiönt, kiron?

A kocka fordul:
most az őserdő ejti foglyul
a várost és embereket
és verbosszúval fenyeget.

És száll a vérszag, a halálszag
és véres rongyok közt kutatja
a szörny, akad-e még falatja,
a vérben fogheggyel halászat.

Lerágta már lábtól nyakig
a húst, csak pár cafat kecsegtet
elvétve. Csontokat recsegtet,
ropogtat, lustul, jóllakik.

Leül. Emészt. Csurog a szája.
Körülnéz.

És sontűz találja.

TARTALOM

ÚJ VERSEK

	Oldal
És most egyedül	7
Ezerarcú szeretőm	9
Búbánatos ének	10
Ne mondd nekem	11
Összeesküvés	12
Bujdosás	13
Visszamegyek hozzád	14
Vége felé	15
Esengés	16
Losoncon született	17
Búcsú valakitől	19
Kettesben	20
Balatoni ballada	21
Utolsó üzenet	24
Lányok a dombon	25
Gyufaskatulya	26
Kék-fehér	27
Fészek a fán	28
Kisvárosi képeslap	30
Csalódás	31
Szegényember, meg a halál!	32
Kakukszó	33
Költő, fogd be a szádat!	34
Díszelnökök	35

FURCSA VENDEG

	Oldal
Nem jó nekem	39
Hódoló vers	40
Nagyanyám	41
Idill	42
Kislány	44
Körösparti korzó	45
Zongoraszó	46
Romantika	48
Római hölgy sóhaja	49
Csillag	50
Ő	51
Az átkok könyvéből	53

EZÜSTKERT

Ketten a csónakon	59
Novemberi dal	60
Reggel az ebédlőben	61
Kaland	63
A tűz menyasszonya	64
Vannak kísértetek	65
Tavaszi	66
Alku	68
Lya	69
A vándor meg a tenger	70
Betlehemesek	71
A hű szolga	72
Gyertek, énekeljünk!	73
A szájas ember	74
Sötétség	75
Falusi temető	76
A kutyám	77
Az ajtó	79
Szeptemberi eső	80
Szabadban élek	81

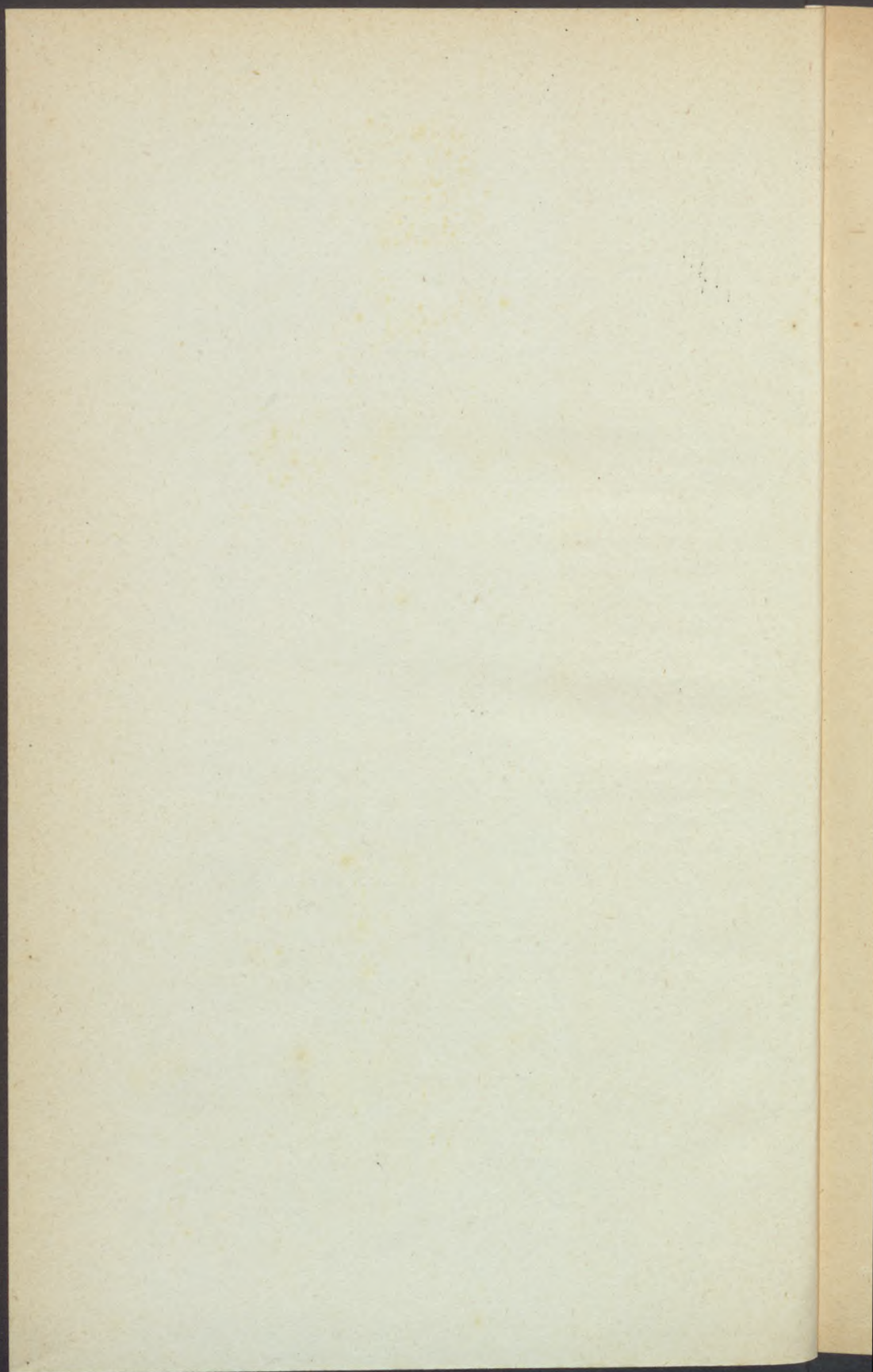
	Oldal
Itt maradtunk	82
Innen is elmegyek	83
Este a ház előtt	84
Nagyapám	85
Téli idill	86

NEM SZERETSZ

Add nekem a holdat	91
Százezer szem nézzen	92
Ezüsthálóval foglak	93
Itt lakik ő	94
Vártalak egy évig	95
A versek nem hiszik	97
Hullámjáték	98
Te nem is tudsz róla	99
Ez az a hely	101
Te már seholse vagy	103
Gyere csónakázni	104
Évek, évek, évek	105
Játékpapucs	106
Szélcsend	107
Bivalyok a kertben	109
Pánik	111
Áradás után	112

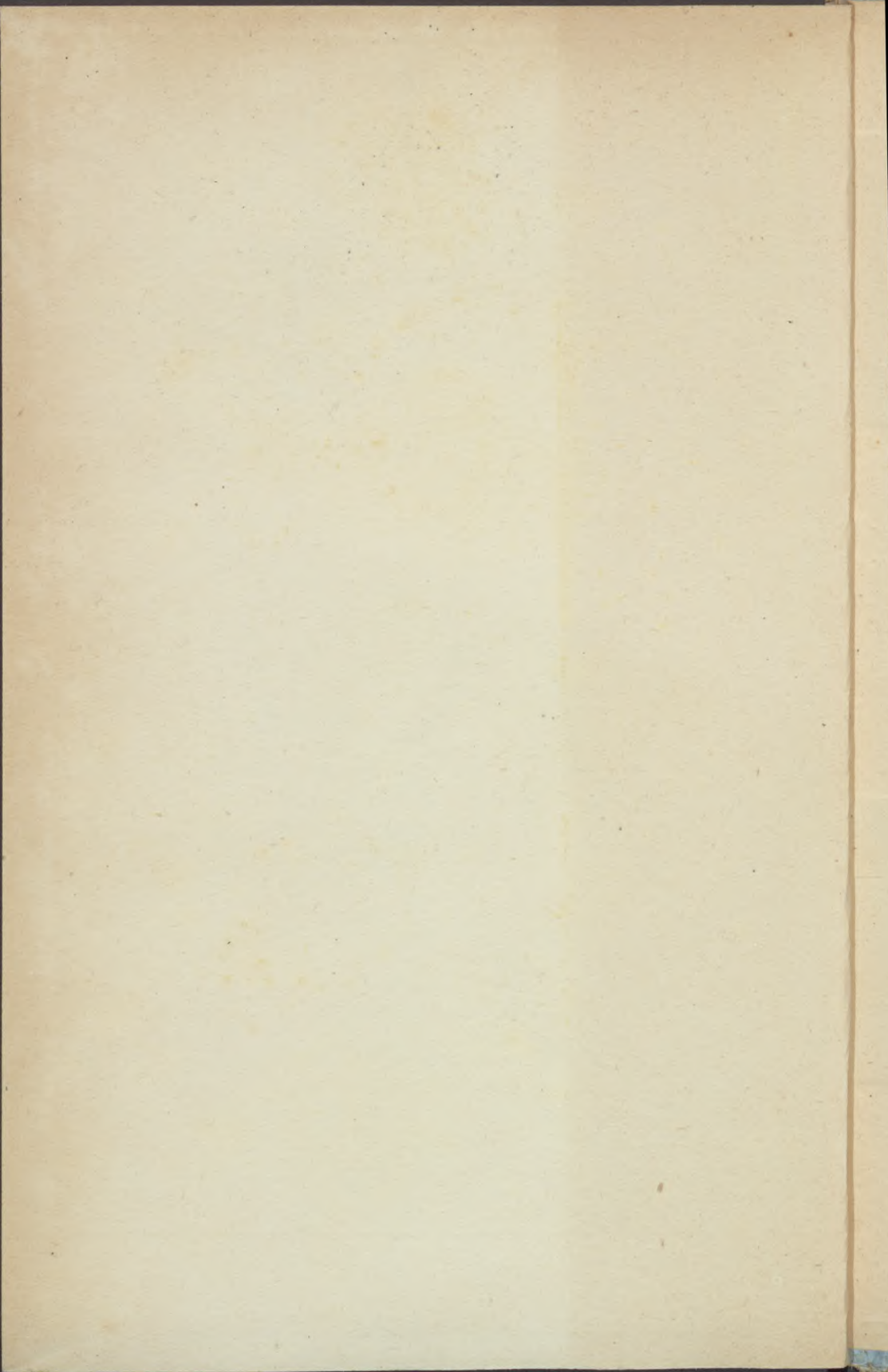
A BESTIA

A bestia	117
------------------	-----

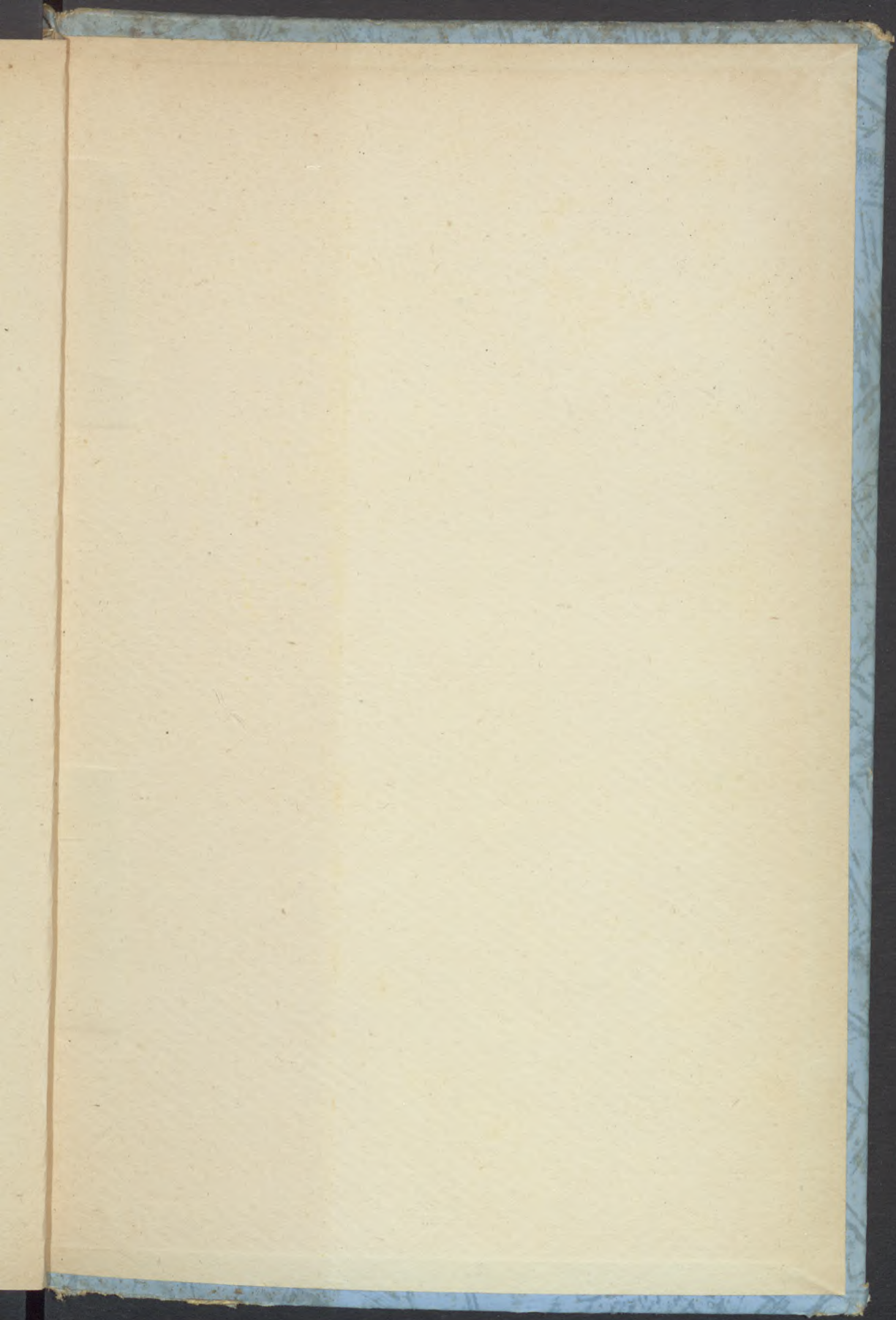

NADÁNYI: GYERTEK, ÉNEKELJÜNK!